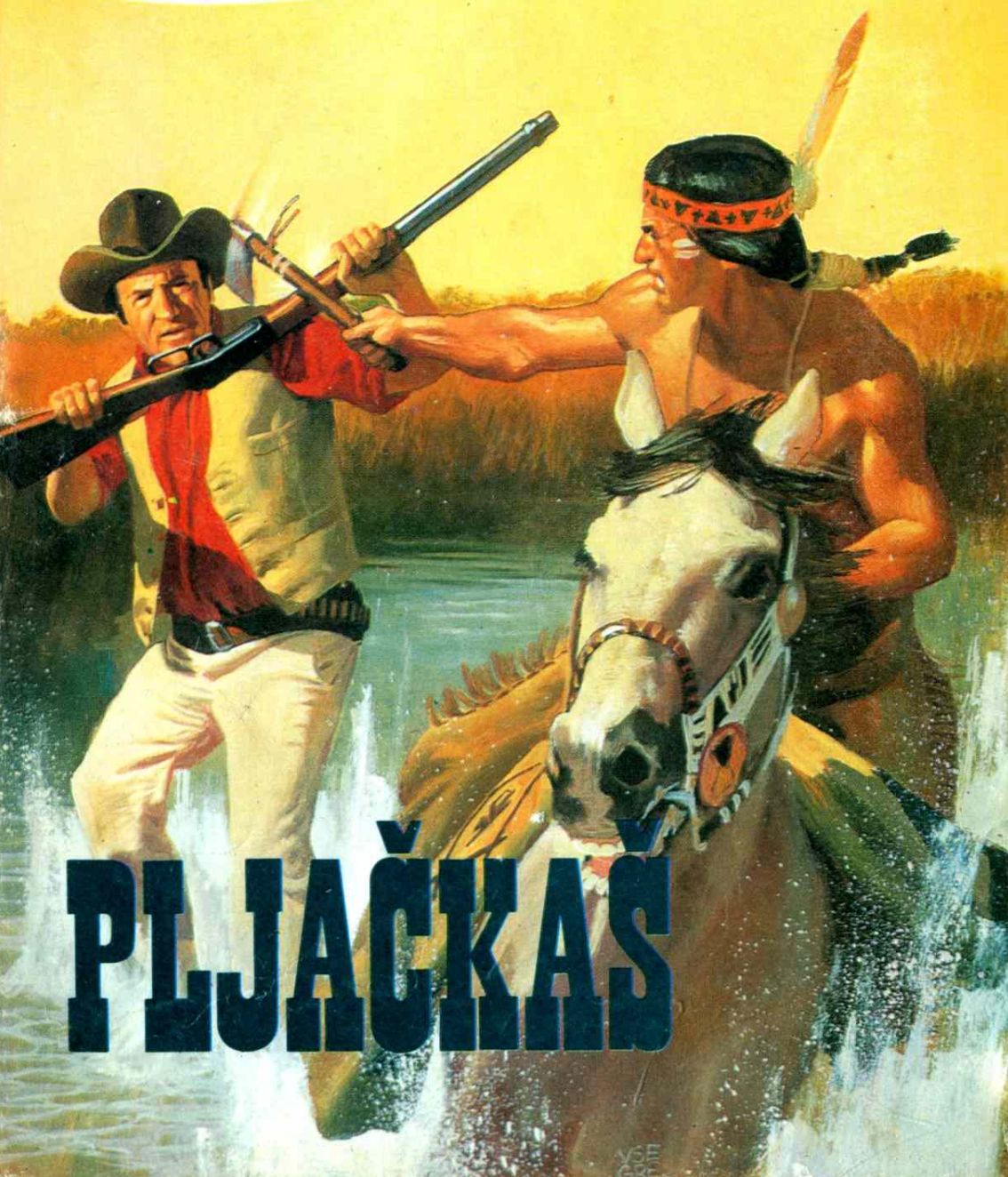

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 10d BROJ 303

PLJAČKAS

Lewis B. Patten:

PLJAČKAŠ

Lewis B. Patten: **PLJAČKAŠ**

Naslov originala: **THE ORPHANS OF COYOTE CREEK**

Copyright: Lewis B. Patten

Recenzija: Lidija Krleža, profesor

Prijevod: Branka Uhlik

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik SSRNH« s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

U četrdeset trećoj godini života Len Huntzinger bio je razočaran i doimao se poput iscrpljena starca. Brijao se dvaput mjesečno, a ponekad i rjeđe.

Njegova plava vojnička košulja Sjevernjaka bila je prijava i kruta od znoja i prašine. Teške cipele imale su isto toliko rupa kao i gornji dio iznošenoga radnog odijela.

Ali njegovo su razočaranje najviše izražavale oči, prazne i beživotne, poput očiju umiruće životinje. Zurile su u pustu preriju što se pružala pred njim i njegovim zaprežnim kolima. U tim očima nije bilo ni straha ni nade, čak ni očaja. Samo ništavilo poraza.

Prošli su već deset kilometara otkako je na kolima popravio desni stražnji kotač što se počeo klimati. Zategnuo je maticu na već izglodani vijak i osigurao je komadom zardale žice. Znao je da će to morati uraditi još mnogo puta prije nego što stignu do Stjenovitih planina, kojima još na zapadnom obzoru nije bilo ni traga.

Nevolja je bila u tome što je to zaboravio. Sad dok su zaprežna kola vozila kolnim putem što je vodio uz gornji rub isušena riječna korita, kotač,

ponovno raskliman, odjednom otpadne. Da kola nisu bila tako blizu ruba i da kosina prema isušenom riječnom koritu nije bila tako strma, posljedica ne bi bila tako tragična. Kad je kotač otpao, kola su se na trenutak zanjihala, a zatim polako krenula niz strminu. Na dnu se podigao oblak prašine. Bespomoćni konji, povučeni kolima i sputani ormom i svojim strahom, mahnito su se borili udarajući nogama i njišteći.

Kola su se prevrnula i prignječila Huntzingera i njegovu ženu što su sjedili sprijeda. Ostali su na mjestu mrtvi.

Matt, najmlađi sin koji je spavao u kolima, bio je ranjen jer se pod težinom kola slomio drveni luk preko kojeg je bilo razapeto pokrovno platno. Taj luk spasio mu je život jer ga je zaštitio od udarca.

Drugo dvoje djece, Jason od petnaest i Charity od jedanaest godina, sjedilo je prije toga na drugom kraju kola i mlataralo nogama. Kad je kotač otpao, djeca su ispala iz kola uz sâm rub kosine i ostala neozlijeđena. Ustala su i s užasom u očima zurila u olupinu dolje u klancu.

Prvi se pribrao Jason i potražio do mjesta odakle je mogao skočiti niz kosinu. Dok je trčao prema konjima što su se otimali izvukao je iz džepa nož.

Jedan konj slomio je nogu a drugi je, činilo se, ostao neozlijeđen. Iako i sâm uplašen, Jason mu pride, uhvati za uzde i pokuša ga umiriti. Životinja se nije mogla pridici jer je drugi konj ležao preko štrange i vukao ga prema dolje. Jason je pokušao osloboditi štrangu, no bila je preteška. Dječak odluči prerezati ormu da bi oslobodio konja. Pilio ju je nožem i kad ju je prerezao, otkvačio je štrangu. Konj dršćući stane na noge. Jason popusti uzde i povede konja nekoliko metara dalje.

Ranjeni konj se još mučio. Jason se podvukao pod kola i pri tom dodirnuo majčino tijelo. Nikad se još nije preplašio tako kao u tom trenutku. Majka se nije micala i nije više disala. Dopuzao je do oca: ni on nije više disao. Jason se ošamućen izvukao ispod kola. Trenutak je stajao i gledao prema Charity koja je stajala na rubu provalije.

— Mama i tata su mrtvi — reče.

Charity ga je gledala širom otvorenih očiju. Usne joj se pokrenuše. Premda nije pustila glasa, Jason je razumio pitanje: Matt?

Jason je pošao prema stražnjem kraju kola. Tri preostala kotača, okrenuta prema gore, još su se vrtjela. Jason se prignuo i pokušao se podvući ispod kola. Nije uspio. Iznenada Matt počne vrištati i Jason po glasu otkrije gdje se nalazi.

Znao je da kola neće moći ni pomaći ako u njih ne upregne

konja. Učini li tako, mogao bi ubiti Matta. Zato počne kopati u mekom pjeskovitom tlu točno ispod mjesta gdje se nalazio dječak. Kad je rupa bila dovoljno velika, podvukao se pod kola i nožem prerezao krovno platno, a ostatak platna razderao.

Kad je Matt osjetio da mu se približava Jason, prestao je vikati. Iskobeljao se i Jason mu je pomogao da se provuče ispod kola. Dječak je na ramenu imao duboku ranu. Niz ruku i preko prstiju cijedila se krv i kapala na pijesak.

Jason osjeti mučninu. Ode do kola da potraži nešto čime bi zavezao ranu. Charity se spustila niz strminu, šćućurila se uz Matta i oboje su plakali.

Jason dosegne majčin sanduk, izvuče ga i otvori. Pomisli kako nije u redu što prekopava po majčinoj odjeći, ali trebalo je previti Mattovu ranu. Izvadi bijelu podsuknju i razdere je u trake. Djevojčica je držala Matta dok mu je Jason previjao ranu. Krv je odmah probila kroz zavoj, no Jason se nadao da će rana doskora prestati krvariti.

Dok je bio zaposlen, Jason nije imao vremena razmišljati. Tek sad je shvatio svu ozbiljnost situacije. Bilo mu je petnaest godina i već duže vremena obavljao je posao odrasla muškarca. Do sada je ovisio o ocu i majci. Od sada će sâm morati odlučivati o svemu. Morat će se brinuti o Charity i Mattu.

— Jasone! Što ćemo s ranjenim konjem? — upita djevojčica.

Jason je znao što treba uraditi. Vratio se do kola i počeo prekopavati po razbacanim stvarima. Tražio je očevu mušketu,

staru pušku iz doba građanskog rata, koju je otac prepravio na metke. Našao je i vrećicu s mecima privezanu uz pušku. Vratio se do konja, ubacio metak u pušku, prislonio cijev na glavu konja i povukao obarač. Konj se odmah smirio.

— Što će biti ako su Indijanci čuli pucanj? — upita Charity.

— Ovdje nema Indijanaca — primijeti Jason.

— Ipak, kako bi bilo da pogledaš?

— Nemam vremena. Moram obaviti neke poslove. Pođi ti i pogledaj.

Djevojčica ode. Matt je prestao plakati, samo je rukama trljao oči. Lice mu je bilo uprljano suzama i prašinom. Jasonu odlane kad opazi da se na zavoju nije proširila mrlja krvi.

Promatrajući uništena kola, zaključio je da nema smisla išta pokušavati. Uzet će nešto odjeće, pokrivače i hranu. Čak i kad bi mu uspjelo okrenuti i popraviti kola, jedan konj nije dovoljan. Osim toga bilo bi nemoguće izvući kola iz usjekline.

Podvukao se ispod kola. Kad je skupio nešto odjeće, izvukao je sve pokrivače koje je mogao dosegnuti. Ono malo brašna i šećera što su imali prosulo se. Na sreću, majka je jučer pekla kruh i preostalo je još nekoliko komadića.

Charity se vratila.

— No jesi li išta vidjela? — upita Jason.

Ona zatrese glavom.

— Nisam vidjela nikog.

Jason počeo vezati stvari koje je odlučio ponijeti. Načinio je dva zavežljaja: u jedan stavio odjeću i kruh a u drugi pokrivače. Oba zavežljaja povezao je komadom užeta kako bi ih mo-

gao prebaciti preko konja. Prišao je životinji, skinuo ormu i ostavio samo uzde.

— Najbolje da odmah krenemo — odluči Jason.

Djevojčica ga pogleda zaprepašteno.

— A mama i tata? Zar ih nećemo pokopati? Ne možemo ih ostaviti tek tako.

— Ne mogu ih izvući.

— Ali...

— Razmišljao sam o tome što bi oni željeli da učinimo. Željeli bi, vjerujem, da krenemo dalje.

Charity zaplače, a Matt joj se pridruži. Stariji dječak se dvoumio. Nije ni njemu bilo lako tek tako ostaviti roditelje. Znao je da bi trebalo da ih pokopa, ali sada je morao voditi brigu o Charity i o Mattu. Ta odgovornost teško mu je pala. Štoviše, bio je uplašen. Bili su sami usred prerije, a hrane je dostajalo samo za nekoliko dana. Čak da i stignu do nekog naselja, njihovim nevoljama neće doći kraj. Moraju jesti i naći neko utočište. U proljeće i ljeti mogli bi spavati i na otvorenom, ali kad dođe jesen treba imati krov nad glavom.

Nije se bojao samo toga. Ako se za pomoć obrate odraslima, oni će ih najprije razdvojiti. Jedna obitelj uzet će Charity, druga Matta, a treća njega.

Ne, neće dopustiti da ih razdvoje. Oni su sada jedno drugom jedina obitelj. Ostat će zajedno dogodilo se što mu drago.

— Prestanite cmizdriti i krenimo — on će grubo.

Djeca nisu prestala plakati.

— Rekao sam da prestanete! Dodajte, pomoći ću vam da se popnete na konja.

Djeca poslušaju. Lica su im bila prljava i vlažna od suza.

Jason prvo posjedne Matta, a potom pomogne Charity. Povede konja usjeklinom tražeći mjesto gdje bi mogli izaći. Jaha li su klancem nešto više od kilometra dok nisu pronašli prikladno mjesto. Kad su se popeli, Jason potjera konja u smjeru kojim su išli prije nesreće: prema zapadu.

Kradom, da Charity i Matt ne opaze, pogledom je pomno pretraživao horizont. Znao je da je to zemlja Indijanaca. Čuo je kako Indijanci postupaju s bijelcima kad ih uhvate. Pitao se ne bi li bilo razumnije jašiti noću, no odbacio je tu misao. Kad bi putovali noću, mogli bi zalutati.

Mislio je na svog oca. Iznenađi ga što ne osjeća ništa. Znao je da bi morao biti tužan što je otac mrtav, ali nije bio. Osjećao je samo sažaljenje; sažaljenje, a pomalo i srdžbu zbog toga što se otac uvijek tako lako mirio sa sudbinom. Nije uspio u Misouriju ni u koloni zaprežnih kola. Ništa bolje ne bi prošao ni na zapadu da je onamo stigao. Doživio bi neuspjeh kao i u Misouriju.

A majka? Ona se već tako bila naviknula na očeve neuspjeha da se sa svime mirila. Navikla se da gladuje i da hoda u dronjcima, kao i otac.

Jason je čvrsto stisnuo usne. On će biti drukčiji. Neće se tako lako predavati, pa našao se u kako god teškoj situaciji.

Sjetio se konja što ga je morao ustrijeliti. Da je barem odrezao komad mesa. Nije ni pomislio na to. Ubuduće, ako misle preživjeti, mora paziti da ne učini sličnu grešku.

Uze pušku, izvadi praznu čahuru i nabije je ponovno. Za-

čuvši škljocanje Charity okrene glavu. U očima joj strah.

— Opazio si nešto? — šapne ona.

— Ne. Ponovno sam nabio pušku.

— Kamo idemo, Jasone?

— Na zapad, kamo smo bili naumili.

— Ne bi li bilo bolje da se vratimo kući?

— Kući? Poslali bi nas u sirotište. Razdvojili bi nas.

— A što će s nama tamo na zapadu?

— Otkud znam? Prvo moramo stići tamo, onda ćemo se brinuti dalje.

— Siguran si da su mama i tata mrtvi?

— Dakako. Nisu više disali.

— Boli me ruka — zaplače Matt.

Jason zaustavi konja. Popusti malo zavoj na Matovoj ruči, no Matt je plakao i dalje.

— Da stanemo i da se odmorimo? — upita Charity.

— Ne. Ići ćemo dokle god možemo. Zaustavit ćemo se kad se smrači.*

Pri pomisli na noć Jasona zažebe oko srca. Bit će to njihova prva noć pod vedrim nebom.

II

Bio je početak svibnja. Poslijepodne je bilo toplo. Nebo je bilo vedro, ali su se na zapadu počeli skupljati i približavati tamni oblaci, poput onih što ih je vidio u Misouriju i što su prethodili tornadu. Komešali su se i mijenjali oblik. Promatrao ih je sa strepnjom. Oko četiri sata vjetar je postajao sve snažniji i hladniji. Nakon pola sata sunce nestane iza oblaka. Jason se ogledavao tražeći neki za-

klon. Dokle mu je sezao pogled nigdje nikakva zaklona.

Vjetar je ojačao i postalo je hladnije. Charity se okrenula i zastrašeno pogledala Jasona. Matt je prestao plakati. Sjedeći uspravno, zadrijemao je u Charitynu naručju.

Podigla se oluja kakvu Jason još nije doživio. Prije no što se sručila na njih, vidio je kako se poput zavjese kotrlja prerijom. Sve dok ih nije zahvatila, nije se bojao. Nije to bila kiša kao što je mislio već susnježica, što je ubadala i zasljepljivala oči. Konj se odmah okrenuo postrance.

Svibanj, pa snijeg! U Missouriju bi tako nešto bilo nemoguće, ali ovo je bila visoravan.

Vrišteći od straha i hladnoće Matt se probudio. Charity ga čvrsto zagrlila i pokušala mu rukama zaštititi lice. Jason se borio s konjem nastojeći ga vratiti na kolni put. Životinja se opirala. Okrenula je sapi prema vjetru i nikakvo trzanje uzda i podbadaње nije je moglo natjerati da krene prema zapadu.

Jasonu se na trenutak pričinilo kao da lebdi u zraku. Snijeg nošen vjetrom padao je tako gusto da se tlo nije vidjelo. Znao je da mora brzo naći zaklon. Smrznut će se ostanu li na konju, izloženi ledenom vjetru.

Odlučio je sve prepustiti instinktu životinje; možda će ih ona dovesti do nekog zaklona, prije no što bude prekasno. Popusti uzde i podbode konja. Probijajući se teškom mukom, životinja krene.

Jason sada dobije vjetar u leđa. U trenu je promrznuo do kosti. Nije se usudio dohvatiti pokrivače što su u zavežljajima visjeli prebačeni preko konja,

bojeći se da mu ih vjetar ne istragne iz ruku. Kad bi ih izgubio, to bi značilo sigurnu smrt. Smrznuli bi se u ovom beskrajju. Prošli bi mjeseci prije no što bi netko pronašao njihova tijela.

Morat će izdržati hladnoću. Tresao se. Zubi su mu cvokotali a prsti obamrli. Bojao se da će ispustiti uzde. Sjedio je sad na jednoj, sad na drugoj ruci da bi održao cirkulaciju krvi. Koliko su dugo išli? Sat? Dva sata? Nije znao. Charity je šutjela, no Matt je plakao. Štitio ih je svojim tijelom pa im nije prijetila opasnost od smrzavanja. Što se njega tiče, mora izdržati dok životinja ne nađe zaklon. Ako ga nađe.

Nešto veliko i crno iskrasne iznenada ispred Jasona i on se gotovo prestrašio. Bila je stijena. Konj odjednom pređe u kas. Trčao je među stijenama, koje kao da su se odlomile od neke velike stijene. Zrak se smiri i sve utihne. Pronašavši zavjetrinu, konj stane. Jasonu je bilo tako hladno da se isprva nije mogao pomaknuti. Povuču se prema repu i pokušao podići i prebaciti nogu. Nije je mogao ni pomaknuti.

Prignuo se, uhvatio nogu objema rukama, podigao je i skliznuo s konja. Pao je i udario o zemlju. Nekoliko trenutaka ostao je ležati osjećajući ugodnu toplinu i umor. Poželi da ostane tako i da zaspi. Borio se protiv te želje jer je čuo da se čovjek tako osjeća prije no što se smrzne. Pridigao se na ruke i na koljena, uhvatio se konju za noge i teškom mukom ustao. Životinja, stara i dobroćudna, stajala je mirno.

– Hajd', silazite! – poviče Jason.

Charity spusti Matta Jasonu u ruke i on ga plegne na zemlju. Zatim podigne ruke i prihvati Charity. Oboje bespomoćno padnu na zemlju.

Jason ustane i skine zavežljaje što ih je prebacio preko konja. Osvrne se oko sebe. Još se nije smračilo. Vidljivost je bila bolja jer nije bilo snažnog vjetrova koji je, noseći susnježicu, zaslepljivao.

Ispod jedne stijene našao je mjesto na kojem je bilo tek nekoliko centimetara snijega. Matt je vrištao.

– Odvedi Matta pod onu stijenju – reče Jason sestri, – a ja ću se pobrinuti za konja.

Charity odvuče dječaka u zaklon. Jason prozeblim rukama uhvati uzde, prebaci zavežljaje preko ramena i krene za njima. Došavši u zavjetrinu, pusti uzde. Charity je počistila komadić zemlje tako da se sve troje moglo smjestiti. Posjeli su Matta između sebe da mu bude toplije. Jason izvadi pokrivače i oni se umotaju u njih.

Bilo mu je toplije, ali je još drhtao. Nije osjećao ni ruke ni noge. Matt je plakao od bola. Charity i Jason su šutjeli. Znali su da će mu doskora biti još gore. Vjetar je zavijao iznad stijene. Snijeg je sipio i skupljao se na pokrivačima, na djeci i na konju. Napokon zaspi i Jason. U toku noći budio se nekoliko puta, ali djeca su spavala mirno. Nekoliko sati prije zore Jason se probudio i ostao budan. Bojao se onog što ih očekuje tog dana. Put će biti prekriven snijegom i možda ga daniima neće moći pronaći. Ne preostaje im drugo nego da nastave prema

zapadu. Tamo su planine. Zacijelo postoji neka cesta ili put kroz preriju što vodi do njihova podnožja.

Jason nije budio djecu sve dok nije izašlo sunce.

Kad su ustali, otrese pokrivače i ponovno ih složi u zavežljaj. Dao je svakom komadić kruha, a sâm uzeo najmanji komad. Podigavši Matta i Charity na konja, on uzjaše i krene prema zapadu. Razvedrilo se i sunce mu je grijalo leđa.

Konj je u snijegu ostavljao vidljivi trag.

Al Gruber naiđe na trag oko podneva. Bio je visok i žilav čovjek, odjeven u izbljedjelu uniformu što ju je netko bio odbacio. Na ramena mu je padala svijetlosmeđa kosa, protkana nitima sijedih vlasi. Neuredna brada skrivala je veći dio lica. Čelo i dio obraza bili su preplasnuli od sunca. Oči je držao napola zatvorene zbog bliještećeg svjetla sunca i zraka što su se odbijale od snijega. Oči su mu bile tvrde poput čelika.

Jašio je maloga kudravog konja, čvrsta i izdržljiva poput njegova. Naišavši na trag, namršti se. Iako nije sjašio, znao je da trag ne potječe od indijanskog konja, jer oni ne jaše potkovane konje. To nije bio ni divlji konj, jer taj ne bi išao uvijek u istom smjeru. Toga konja jaše bijeli čovjek.

Gruber okrene konja i iz puke radoznalosti stane slijediti trag u snijegu. Zaključio da nije stariji od četiri ili pet sati. Trag je obećavao mnogo. Gruber nije imao neki određeni cilj i zato podbode konja. Želio je još prije noći sustići nepoznata jahača.

Tjerajući svoga kudravog konja, jašio je cijelo popodne. Što se razmak smanjivao, to su tragovi postajali sve jasniji.

Zatoplilo je i snijeg je počeo kopnjeti. Isušanim koritima potočića što su presijecali ravnicu tekla je blatnjava voda. Sunce je već zašlo kad je Gruber među drvećem ugledao obris konja. Stao je. Iznenadio se kad je spazio djecu. Skupljala su grane za vatru. Do vraga, što ta djeca rade u preriji? Podbode konja i krene prema njima. Jahao je tako da ga ne zamijete.

Dječak je zgrabio pušku čim ga je ugledao. Uperio ju je na Grubera.

— Ne mičite se, mister! Tko ste i što želite?

Dječakov glas bio je kreštav i prestrašen. Gruber se nasmijeo što je mogao prijaznije, no oči su mu ostale tvrde.

— Polako, dječaće. Stari Al Gruber neće vam učiniti ništa nažao. Spusti tu pušku. Naložit ćemo vatru i nešto skuhati. Imam komad slanine i nešto brašna. Priredit ćemo malu gozbu prije nego što se smrači.

Cijev puške pomakne se samo neznatno. Dječak je oklijevao.

— U redu — reče Gruber i okrene se kao da će otići. — Mislio sam da nemate hrane pa sam je htio podijeliti s vama.

— Dobro — dječak reče i spusti pušku. — Mislim da bi nam jelo dobro došlo.

Gruber sjaše, skine sedlo i priveže konja.

Dječak ostavi pušku i pokuša zapaliti vatru. Gruber klekne do njega da bi mu pomogao. Kad se vatra rasplamsala, dohvati jutenu vreću privezanu za sedlo, izvadi tavu, komad slani-

ne i vrećicu brašna umotanu u voštano platno. Režući slaninu na kriške, obrati se dječaku ne okrećući glave:

— Kako se zoveš, momče? Što radite ovdje i kako to da ste sami?

— Zovem se Jason Huntzinger. Uputili smo se na zapad.

— Gdje su vam roditelji? Nešto se dogodilo?

— Kola su se srušila u provanju. Mama i tata su poginuli.

Gruber zazviždi.

— Gdje se to dogodilo?

— Dan i pol jahanja odavde — odgovori Jason.

— Išli ste kolnim putem?

— Da, gospodine.

Gruber pomisli na stvari koje su zacijelo ostavili u kolima. Kako bi bilo da ih potraži i opljačka? Brzo odbaci tu pomisao. Možda ih je netko već našao. Ako i nije, bilo bi opasno opljačkati ih na otvorenom putu.

U tavu stavi narezanu slaninu. Privučeni mirisom, djevojčica i mali dječak priđu vatri. Promatrali su ga šutke, širom otvorenih očiju. Gruber pomiješa bračno s vodom i načini tijesto. Kad je ispržio slaninu, stavi na mast tijesto da se ispeče.

Ispitujućim pogledom promatrao je njihova konja. Životinja nije bila mlada, ali bila je snažna i zdrava. U prvom naselju dobio bi za nju najmanje pedeset dolara.

Puška nije vrijedila mnogo, no putnik bez oružja dao bi za nju osam ili deset dolara.

Jelo je bilo zgotovljeno.

— Imam samo jedan tanjur. Morat ćete jesti iz tave. Prvo ću uzeti ja, a vi si razdijelite ostatak.

Uzme krišku slanine i komad pečena kruha i počne jesti. Pro-

matrao je kako djeca lakomo navaljuju na ostatak jela u tavi.

III

Gruber je prvi pojeo. Snijegom je očistio svoj tanjur. Čim su djeca pojela, Jason je očistio tavu na isti način. Gruber ju je odnio do sedla i zajedno s limenim tanjurom metnuo u jutenu vreću. Osedlao je konja i stavio mu uzde. Zatim je odvezao užu kojim je konja privezao o kolac. Vrativši se, podigne dječakovu pušku i uputi se prema svom konju.

Jason potrči za njim i zgrabi pušku. Gruber ga udari šakom u lice tako snažno da je pao. Uhvati uzde Jasonova konja, uzjaši svoga konja i krene.

Jason ustane i potrči za njim. Pokuša ga zaustaviti, no Gruber ga udarcem ponovno obori na tle i natjera konja u kas.

Jason osjeti težinu u želucu. Ustao je i očajnički pokušavao stići čovjeka koji im je oteo konja i pušku. Naposljetku je shvatio da ga neće stići. Trčao je do iznemoglosti, a tada se srušio na zemlju iscrpljen. Gruber je zaustavio konja. Na licu mu se pojavio podrugljiv osmijeh.

Ionako se odavde nećete izvući. Bila bi šteta konja i puške. Da ih nisam uzeo ja, uzeli bi ih Indijanci – reče on, okrene se i odjaše.

Jason je proklinjao sebe što je bio toliko glup da povjeruje tom čovjeku. Zakleo se da više nikom neće vjerovati. Ustao je i potišteno krenuo natrag prema logoru. Sad su bili u škripcu: bez konja i bez puške. Nema druge nego ići pješice po blizgavici i dubokom blatu.

Charity i Matt su plakali. Djevojčica mu počne predbacivati što je dopustio da ostanu bez konja i puške.

– Zaveži! – on poviče ljutito na što djevojčica ponovo zaplače.

Na zapadu je sunce zašlo za obzorje. Nekoliko visokih oblaka obojilo se žarkom narančastom bojom, koja se polako promijeni u zlatnu, zatim u ružičastu i napokon u sivu.

Jason je nemirno koraćao amo-tamo. Bio je namršten i bijesan. Ako žele ostati zajedno i preživjeti, mora ubuduće biti razboritiji.

Strašila ga je pomisao na udaljenost što će je morati propešačiti. Matt je još malen i neće moći hodati. Neko vrijeme mogao bi ga nositi, ali neće izdržati do planina. Povrh svega, ostalo im je još samo malo kruha.

Jasonom ovlada tmuran osjećaj da neće uspjeti. Gruber je imao pravo. Umrijet će u ovom bespuću, a njihova tijela vjerovatno nikad neće biti pronađena.

Charity i Matt prestadoše plakati. Gledali su ga preplašeno.

– Pričekajte me ovdje – Jason će iznenada. – Dovest ću natrag našeg konja i povratiti pušku.

– Kako? – Charity upita.

– Gruber neće jahati cijelu noć.

– Molim te, ne idi, Jansone. Bojim se. Što će biti ako se ne vratiš?

– Vratit ću se.

– Ali ako se ne vratiš? Što će biti s nama?

– Neće vam biti gore nego sada – reče Jason suho.

Mora krenuti odmah ili će biti prekasno, zaključio. Očisti nogom snijeg sa tla. Djecu će smjestiti ovdje, pokraj vatre. Tlo je vlažno, ali nema blata.

— Kad padne noć, legnite. Vratit ću se čim budem mogao.

Djeca počnu kukati i moliti da ih ne ostavlja, no Jason bez riječi pode tragom što ga je Gruberov konj ostavio u snijegu. Pala je noć i na nebu se pojavio zvijezde. Imao je sreću što je na zemlji bilo još snijega pa se trag vidio i noću. Nije bio siguran da će stići Grubera. Možda će jahati satima prije nego što stane. No zacijelo i ne sanja da ga dječak slijedi, i u tome je bila Jasonova prednost. Istina, nije imao puške, a nije bio ni dovoljno snažan da bi se uprstio u borbu s Gruberom. Iako se sve činilo prilično beznadnim, bilo bi još gore kad bi se morali vratiti tamo odakle su došli.

Išao je uporno naprijed. Cipele su mu brzo promoćile i postane mu hladno. Počeo je trčati da bi se ugrijao. Oznojio se, ali noge su mu i nadalje bile hladne.

Trag je slijedio lako jer je bio vidljiv i pri svjetlu zvijezda. Nije se bojao da će ga izgubiti.

Vjerojatno je već prešao blizu desetak kilometara kad u daljini ugleda slabo svjetlo. Srce mu počne brže kucati. Gruber se ulogorio. Možda će mu ipak poći za rukom da se dočepa konja i puške. Jason je trčao sve dok se nije približio na pola kilometra. Gruber se smjestio među drvećem.

Hodajući po snijegu Jason se tiho približavao. Na udaljenosti od stotinjak metara stao je ponovno. Gruber je ležao pored

vatre umotan u pokrivače. Jason ga je promatrao barem pola sata, no nije se ni pomaknuo. Da ga nije već spazio pa vreba na nj?

Pode naprijed koračajući oprezno. Gruber se nije micao. Jason osjeti prazninu u želucu. Znao je da je to zbog straha, no što je bio naumio to će i učiniti.

Izašao je na malu livadu. Srce mu je divlje lupalo a noge počele klecati. Morao ih je opružiti kako ne bi pao. Oklijevao je. Možda bi bilo bolje da se vrati prije nego što se Gruber probudi. Ako ga uhvati, ubit će ga. Što će onda Charity i Matt?

Ne! Kukavički je baviti se takvim mislima, zaključio. Ako se vrati bez konja, Charity i Matt nemaju nikakvih izgleda. Da bi se domogao konja, mora se domoći i puške. I ne samo svoje. Približavao se korak po korak. Gruber je tiho hrkao, no čovjek poput njega ima lagan san zaključio Jason. Najmanji šum, najmanji pokret može ga probuditi. A tada bi mogao postati opasan poput divlje životinje.

Kad se približio na nekih osam metara spazi svoju pušku; bila je prislonjena na grm pokraj Gruberove puške. Opasao s koricama i revolverom stavio je pokraj glave da mu se nađe pri ruci u opasnosti.

Konji su bili četrdesetak metara dalje. Jedan od njih odjednom stane na suhu grančicu koja prasne poput hica. Jasonu se barem tako pričinilo. Dječak se ukoči. Gruber se promeškolio, na tren podigao glavu i ponovno je spustio. Na sreću, bio je leđima okrenut dječaku i nije ga vidio. Jason je dugo stajao potpuno nepomičan. Jedva se usudio disati.

Gruber je zahrkao ponovo. Jason je znao da neće još dugo izdržati ovu neizvjesnost. Odlučio je požuriti. Nekoliko koraka ispred usnula čovjeka pošao je u krugu. Prišuljao se do Gruberove glave i dršćućim prstima uhvatio futrolu s revolverom. Ukočeno je promatrao Gruberovo lice kao da očekuje da će svakog trena skočiti i ščepati ga.

Gruber u snu nešto progundao i pomakne se, ali Jason je revolver već držao u ruci. Okrenuo se i požurio do pušaka. Likovao je u sebi. Imao je Gruberov revolver, a za tren imat će i puške. Prebacio je opasač preko ramena i posegne za puškom.

Iza njega Gruber nenadano krene u akciju. Jason se hitro okrene i protrne kad spazi Gruberu kako se primiče pužući na rukama i nogama. Odjednom se Gruber zapleo u pokrivač. To je Jasonu bilo dovoljno. Izvadio je revolver iz korica i naciljao.

— Stoj! — povikao je.

Gruber stane. Bio je samo dva metra od Jasona.

Dječak se povlačio oprezno, korak po korak. Znao je: ako se spotakne, Gruber će skočiti na nj prije nego što trene okom.

— Griješiš, momče. Namjeravao sam tebe i ono dvoje deriščadi ostaviti na miru, ali sada to više ne smijem. Vjerovao sam da ćete umrijeti od gladi i hladnoće. Čini se da ste žilaviji no što sam mislio. Htio to ili ne, morat ću te ubiti.

— Ne mičite se ili ću pucati!

Gruber zakorači polako prema njemu. Jason opali ali promaši. Metak se zabio u pokrivač što se omotao oko Gruberovih nogu.

Jason ustukne. Sa zebnjom shvati da se neće domoći ni pušaka ni konja. Gruber će ga zaškočiti i svladati prije nego što mu to uspije. Preostala mu je samo još jedna mogućnost.

— Lezite! Licem prema zemlji! — dječak naredi.

S obzirom na okolnosti glas mu bijaše iznenađujuće miran.

— Ma nemoj? — Gruber se naruga. — Pucaj ako moraš, ali neću leći.

Jason opali. Metak okrzne Gruberu rebra i zapeče ga poput žive vatre, ali Jason to nije znao.

— Stoj momče. Ne pucaj više iz te prokleti stvari.

Legavši na zemlju, Gruber stavi ruke ispod sebe da bi mogao brzo ustati.

— Stavite ruke iznad glave!

Gruber je oklijevao. Jason podigne revolver i nacilja. Čovjek se pokori.

— Okrenite lice na drugu stranu! — zapovjedi Jason. Znao je da sad dolazi ono najteže.

Gruber pogleda u cijev što je zjapila prema njemu i poslušao protiv volje. Jason se za tren našao pokraj njega, kleknuo i podignuo revolver. Prozrevši Jasonovu namjeru, Gruber privuče ruke i spremi se za skok. Okrene glavu i ugleda revolver. Htio je izbjeći udarac, no bilo je prekasno; odjekne tup udarac kad ga je revolver pogodio posred čela. Pao je i ostao ležati bez svijesti. Jason brzo gurne revolver u korice, uzme puške i potrči prema konjima. Spusti puške, odveže svog konja i namota uže kojim je Gruberov konj bio privezan za kolac. Nije se brinuo o sedlu. Sveže puške provukavši uže kroz štitnike

obarača te ih prebaci preko konja.

Uzjaše s mukom. Gruber se počeo micati i stenjati, ali još se nije osvijestio. Jason povede i njegova konja. Kad je odmaknuo nekih stotinjak metara, do njega dopru glasne psovke i prijetnje.

Podbode svoga starog konja i natjera ga u kas. Kad se vrati u svoj logor, odluči da ostavi Gruberu njegova konja. Nije želio da život tog čovjeka ima na svojoj savjesti, iako je dobro znao da bi ga ovaj ubio ne trepnuvši okom.

Odjednom se počne smijati bez razloga. Strah i napetost što ih je iskusio za proteklih dvadeset i četiri sata rasplinuše se. Otkrio je da nije bespomoćan. Naprotiv. Uspjelo mu je ono što je smatrao gotovo nemogućim. Smijao se sve dok mu suze nisu potekle niz obraze. Tada se uozbiljio isto tako nenadano. Čemu se zapravo smijao? Od prvog naselja bili su udaljeni barem nekoliko stotina kilometara, a iza njih bio je Gruber. Taj čovjek mu neće tako lako oprostiti što mu je odveo konja i oduzeo oružje. Trebalo bi da njegova konja ili ubije ili povede sa sobom i da Gruberu ostavi da pješaci. Nije li to isto učinio on njima?

Znao je da neće učiniti ni jedno ni drugo. Nije želio imati neprilika sa zakonom. Ionako bi više vjerovali odraslu čovjeku nego njemu. Ne, ostavit će mu konja. Možda će ih ostaviti na miru.

IV

Putujući s ocem i majkom, Jason je naučio kako se može ori-

jentirati prema zvijezdama. Pošto se uvjerio da jaši u pravom smjeru, počne tragati amo-tamo ne bi li otkrio trag što ga je ostavio za sobom slijedeći Gruberu. Naposljetku ga uspije pronaći. Znao je da nema mnogo vremena. Gruber bi ga, ako požuri, mogao stići za manje od jednog sata. Pokuša konja natjerati u kas, no umorna životinja otkáže poslušnost i nastavi korakom.

* * *

Dok je Jason izbivao, Charity i Matt su sjedili pored vatre zgureni jedno uz drugo. Vidjevši da dolazi, djevojčica zaplače od radosti. Jason sjaše.

— Nije vrijeme za suze — Jason reče. — Brzo, penjite se na konja.

— Što će biti s njegovim konjrem?

— Ostavit ću ga ovdje. Ne želim da me optuže za krađu.

— Slijedit će nas.

— Možda neće. Uzeo sam mu oružje.

Jason prebaci puške na svog konja i pripaše opasač s revolverom. Oštrim pogledom ošinio je Charity htijući joj dati do znanja neka se ne smije. Nije se nasmijala. Bila je odviše prestrašena.

Jason podigne djecu na svoga konja, a Gruberovog priveže o neko kržljivo drvo. Uzjaše iza Charity, podbode konja i potjera ga prema zapadu. Bilo je još mračno ali iza njih, na obzoru, pojavi se svijetlosiva crta. Dok su jašili, nebo je postajalo sve svjetlije. Napokon je izašlo sunce.

Jasonu je godila toplina sunca što mu je grijala leđa. Jahali su već jedan ili dva sata. Često

se osvrtao tražeći pogledom Grubera. Sada je gledao uglavnom ispred sebe. Razmišljao je što bi Gruber mogao učiniti. Bez oružja neće se usuditi da ih slijedi. Znao je da bi Jason pucao čim bi ga ugledao. Znači, pokušat će ih napasti iz zasjede. Jason počne izbjegavati visoko grmlje, skupine drveća i manje klance. Naposljetku, sredinom jutra, ugleda dugačak niz topola. Rasle su uz rijeku što je tekla od sjevera prema jugu.

Drveće se prostiralo unedogled. Ako želi prijeći rijeku, mora proći kroz gusto drveće i žbunje, preko neravna terena.

Iz korica izvuče revolver. Trebalo mu je neko vrijeme da ga ponovno napuni.

– Zašto to činiš? – upita Charity uznemireno.

– Zato što Gruber nije čovjek koji odustaje. Vjerojatno je negdje ispred nas. Zacijelo čeka da zademo među drveće.

– Zar ne možemo drugim putem?

– Nema drugog puta. Moramo prijeći rijeku, a drveće je posvuda.

Gurne revolver u korice. Koljenima je čvrsto stegnuo konja da Charity ne opazi kako mu dršću. Glave našlonjene na sestru Matt je spavao.

– Kako je Mattu? – upita Jason.

Djevojčica prisloni svoj obraz uz Mattovo užareno lice.

– Čini se da ima vrućicu.

– Što je s njegovom ranom? Da li se zagnojila?

Charity oprezno dotakne zavoj na Mattovoj ruci. Dječaćić bolno jaukne, probudi se na trenutak a zatim zadrijema ponovno.

– Mislim da jest – reče djevojčica. – Što da radimo?

– Sada ne možemo učiniti ništa. Bojim se zaustaviti na ovom mjestu.

– Matt će ozdraviti, zar ne?

– Dakako – odgovori Jason, ali je strahovao u sebi. Zagnojena rana je opasna.

Jašili su ravno prema rijeci. Jason pretpostavi da bi se Gruber mogao sakriti negdje blizu obale. Zato na stotinjak metara od rijeke naglo skrene i potjera konja usporedno s obalom.

Najednom ugleda Grubera. Jašući u galopu, namjeravao im je presjeći put. Jason ponovno skrene prema rijeci i izvadi revolver. Stigao je do mjesta gdje se teren spuštao koso prema rijeci.

Pogleda niz padinu: dolje je čekao Gruber. Ono što se zatim slijedilo zateče Jasona. Gruber je podbo konja i tjerao životinju uz strminu, ravno prema Jasonu. Istodobno je podigao obje ruke, počeo divlje mahati šeširrom i ispuštati prodorne kriko-ve. Preplašivši se, Jasonov konj naglo skrene, oklizne se u blatu i zbaci sve troje na zemlju.

Gruber odmah sjaše i potrči prema Jasonu što je mogao brže. Jason se pokuša iskobeljati ispod djece koja su pala na nj, ali mu to ne uspije. Brzo podiže revolver.

Gruber je već bio blizu, ali se neočekivano okliznuto na blatnoj zemlji i pao. To je Jasonu bilo dovoljno da nacilja i opali.

Metak pogodi Grubera u bedro. Na Gruberovu licu se pojavi bolna grimasa. Pokuša ustati, ali mu ne uspije. Ležao je u blatu držeći se za ranjenu nogu. Gledao je Jasona ubilačkim pogledom.

Jason je ustao. Tako je drhtao da se jedva držao na nogama. Charity i Matt su plakali: djevojčica iz straha, a dječak zbog bolova. Jason ih je poveo prema obali i pomogao im da se popnu na konja, a potom se vrati do mjesta gdje je ležao Gruber.

— Jasone! Valjda ga nećeš ubiti! — djevojčica vikne prestrašeno.

— Šuti i čekaj dok se vratim

— Jason odgovori.

Gruber ponovno pokuša ustati. Krv mu je natopila blatinjave hlače i kapala na zemlju. Čak su mu i ruke bile krvave.

— Ti pasji sine! Ubit ću te kad

Jason je šutio. Uputio se prema Gruberovom konju, izvađio revolver i prislonio mu cijev ispod čeljusti.

— Hej! Što radiš! — poviče Gruber.

Jason opali i konj se sruši kao da ga je netko udario maljem.

Jason je zatakao revolver u korice.

— Ne možeš me ostaviti ovdje! Umrijet ću!

Gruberov glas se promijenio i postao molećiv.

— Nije trebalo da nas progonite — Jason će nadajući se da mu glas zvuči dovoljno sigurno.

— Uzeo si mi pušku i revolver. Bez puške se ovdje ne može preživjeti.

— Nema vam druge nego da pokušate.

Jason se spustio strminom do obale i uzjašio iza Charity. Gruber je kleo tako bijesno i ružno da Charity problijedi od straha. Takve riječi nije još nikad čula. Jason je podbo konja i krenuo prema riječnom koritu.

Nije bio siguran da li je postupio dobro ili loše. Znao je da

bi ga mogli optužiti za Gruberovu smrt. Ali znao je i to da njegov opstanak kao i opstanak njegove sestre i brata ovisi o tome hoće li se otresti Grubera. On ih je već jednom pokušao ubiti uzevši im konja i pušku. Sad je bio još opasniji.

Gruberovi povici izgubiše se još prije nego što su se oni uzverali na suprotnu obalu. Jason se više nije osvrtao. Jašio je stalno prema zapadu.

* * *

Bili su gladni. Imali su još samo malo kruha, a tko zna koliko su daleko od prvog naselja.

Mattovo lice bilo je crveno od vrućice. Bili su blatinjavi i mokri i bilo im je hladno.

* * *

Gruber je gledao kako djeca nestaju u šikari. Glasno je kleo sve dok nije promukao. Pregledao je ranu na bedru. Jako je krvarila, ali krv nije tekla u mlazovima, što je značilo da metak nije ranio arteriju.

Za stanje u kojem se našao Gruber nije krivio sebe i svoju gramzljivost. Krivio je Jasona i svoju zlu sreću. Nije tratio vrijeme na razmišljanje. Znao je da je u vrlo teškoj situaciji, možda najtežoj u svom životu. Bio je ranjen, nije imao oružja, a nalazio se najmanje dvije stotine kilometara daleko od rijeke Platte. Ovuda su švrljali Indijanci, a oni nisu imali ni najmanjeg razloga da vole bijelce.

Najprije mora zaustaviti krvarenje. Nakon toga treba da napravi nekakvu štaku da bi mogao hodati. Srećom, imao je nož.

Skinuo je košulju, pa potkošulju, odrezao rukave, te od jed-

nog rukava načinio jastučić, stavio ga na izlaznu ranu i pričvrstio drugim rukavom. Iako se zavoj odmah natopio krvlju, znao je da će krvarenje brzo prestati.

Teškom mukom ustane i šepajući krene prema rijeci. Spuštajući se niz padinu, posklizne se i ozlijedi nogu još jače. Divljački prokune. Nekoliko trenutaka ležao je potpuno nepomično. S velikim naporom ponovno ustane i odšepa do najbližeg drva.

Izvadi nož i odreže granu. Radio je strpljivo, i polagano, iako je znao da Jason svakog trenutka odmiče sve dalje. Kad je granu obradio i skratio na potrebnu dužinu, odrezao je još jednu kraću. Vrhom noža izdubio je u sredini rupu i u nju utaknuo gornji kraj štake. Radio je to najmanje dva sata.

Iako je štaku izradio s mnogo truda, nažuljala ga je prije nego što je prešao pola kilometra. Zato je odrezao komad pokrivača i omotao dio štake ispod pazuha.

Šepajući polagano i strpljivo, slijedio je dobro vidljiv trag što ga je u snijegu ostavio Jasonov konj. Bijesan zbog bola što ga je osjećao u nozi i pod pazuhom do večeri je bio poput razdražene otrovnice, spreman da udari na sve što bi mu se ispriječilo.

Smračilo se i trag se više nije vidio. Gruber se skljkao na zemlju. Iz torbe je izvadio komad osušenog mesa, pojeo ga i utažio žeđ snijegom. Pronašao je donekle suho mjesto i rasprostro pokrivače.

Neko vrijeme zurio je u zvjezdano nebo. S divljom radošću smišljao je kako će se osvetiti

Jasonu kad ga se dočepa. Napokon zašpi.

Čvrsto je spavao sve dok se nebo na istoku nije zarumenilo. Tada je pojeo malo snijega i žvačući komad suhog mesa krenuo ponovno prema zapadu, tragom Jasonova konja.

V

Prošao je već jedan sat otkako su ostavili Grubera i prešli rijeku. Jason je još drhtao. Nekoliko puta se osvrtao u strahu da ih Gruber ne progoni. Sjetivši se njegovih prijetnji, osjeti tjeskobu oko srca. Kajao se što ga nije ubio. Znao je da će živjeti u strahu sve dotle dok taj čovjek bude živ. No znao je i to da ne bi mogao ubiti čovjeka osim u samoobrani ili štiteći život sestre i brata. Bolje je da ne misli na nj, zaključi. Teško da će ih stići bez konja.

Bilo je gotovo podne kad su iza sebe ostavili rijeku. Sunce je polako putovalo nebom. Jason napregne oči ne bi li u daljini ugledao obrise gorja Rocky Mountains. Nije vidio ništa do kišnih oblaka što su se skupljali na zapadu.

Sredinom popodneva Matt počne plakati. Rana mu se zagnojila. Charity ga pokušava umiriti, ali on nije prestajao plakati. Lice mu je bilo užareno, a kad bi otvorio oči, činilo se kao da ih ne prepoznaje. Jason je bio očajan. Osjećao se bespomoćnim i to ga je ljutilo. Bio je najstariji član obitelji i prema tome odgovoran za njenu sigurnost. Mora nešto poduzeti. Ali što?

Počelo ga je nervirati Mattovo cmizdrenje.

– Zar ga ne možeš malo umiriti? – reče sestri razdraženo.

Okrenuvši glavu, Charity ga pogleda. Jason shvati da je Matt i njoj počeo ići na živce i da se stidi zbog toga.

– Ne brini – promrmlja on.
– Vrijeme je da stanemo i da se odmorimo.

Pogledom potraži prikladno mjesto. Napokon spazi neku udolinu. Na dnu je svjetlucala voda od otopljenog snijega. Uz rub udoline raslo je kržljivo drveće.

Jason sjaše i podigne ruke da bi prihvatio Matta. Charity zatim skine zavežljaj s pokrivačima, odveže ga i spremi ležaj za Matta, koji se tako tresao da su mu zubi cvokotali. Jason odvede konja i priveže ga za obližnje drvo. Iako se nije bojao da bi konj nekud odlutao, nije htio riskirati.

Neko vrijeme tumarao je između kržljivog drveća i skupljao suhe grančice. Nije bilo mnogo ogrjevnog drva, ali je bilo dovoljno suhih izmetina od bizona. Znao je da one dobro gore ako se stave na jaku vatru.

Šibice su također bile pri kraju. Imao je još samo dvanaest drvaca. Stoga izreže nožem granu u tanke treščice. Kad je hrpa bila dovoljno velika, metne na nju sitne grančice, a na ove deblje grane i tako sagradi malu piramidu.

Okrenuvši leđa vjetru zapali šibicu i potpali treščice. Vatra je odmah planula.

– Pazi na vatru da se ne ugasi – Jason se obrati Charity. – Ja ću donijeti još goriva.

Skupljao je i donosio suhe bizonove izmetine i stavljao ih na hrpu pokraj vatre.

Matt je nemirno spavao. Ponekad bi nešto promrmljao u snu. Jason pregleda zavoj na njegovu ramenu. Bio je previše zategnut, a to je značilo da je ruka natekla. Okrene se prema Charity.

– Čuo sam da se iz rane može izvući otrov ako se na nju stave jetra tek ubijene životinje.

– Gdje ćeš ovdje naći jetru?
– upita ona i pogleda prema konju. – Valjda ne misliš ubiti konja?

– Ne, naravno. Ali, možda nije bitno da to bude jetra. Možda bi koristilo i svježe meso.

Djevojčica se zamislila.

– A odakle ti svježe meso?

– Zar danas nismo vidjeli zečeve? Možda bih mogao uhvatiti jednog.

– Možda – složi se Charity.

Jason dohvati pušku benrijevku što ju je oduzeo Gruberu. Vjerojatno je u magazinu bilo dosta metaka. Ubaci jedan u cijev i uputi se u preriju. Visoka trava lelujala se na povjetarcu. Sunce je već bilo nisko na zapadu. Jason zaključa da će za pola sata zaći za obzorje. Prešao je već više od pola kilometra a da nije opazio nijednog zeca. Odlučio vratiti se u logor, ali drugim putem. Opet ništa, čak ni jedne jedine ptice. Svuda oko njega samo pustoš.

Bio je obeshrabren. Vjerovao je da je dovoljno odrastao da se brine o svojoj obitelji. Zavara-vao je sebe sama. Da je bio dovoljno odrastao, ne bi se našli u takvoj situaciji.

Srećom, snijeg je prestao padati. Jedna briga manje. Iznenada, tik ispred njega, iskoči zec. Skočio je tako naglo da je preplašio Jasona, a zatim se udaljavao velikim skokovima.

Jason podigne pušku. Držao je prst na okidaču, ali ga nije povukao. Zec je poskakivao gore – dolje pa ga obarač nije mogao naciľjati. Kleknuo je. Poznavao je zečeve i znao da će i on stati čim osjeti da ga nitko ne progoni.

Imao je pravo. Zec je stao, sjeo i ogledao se. Jason naciľja. Nije se usudio pucati mu u tijelo. Ako ga pogodi ovim metkom, od zeca neće mnogo ostati. Povuče okidač i istog trena shvati koliko riskira. Puškom poput ove gotovo je nemoguće pogoditi zeca u glavu. Ipak je pritisnuo. Zec je odskočio i pao. Jason je ustao i potrčao. Životinja je bila nepomična. Metak joj je gotovo otkinuo glavu. Jason ga podiže i potrči logoru.

- Skini zavoj s Mattove ruke
- naredi on Charity.

Djevojčica posluša. Dok je skidala zavoj, Matt je vikao od bola. Za to vrijeme Jason je spretno i brzo oderao kožu sa zeca. Kad ga je očistio, raspolovio ga je i jednu polovicu odnio do Matta. U mesu koje je bilo još toplo načinio je nekoliko rezova, položio ga na ranu i pričvrstio zavojem.

Ostavio je Charity da pripazi na Matta, pa je nataknuo drugu polovicu zeca na kolčić i stavio iznad vatre. Iz jednog zavežľjaja izvadio je posljednji komad kruha i položio ga na busen tave pokraj vatre.

Od mirisa pečenja navre mu slina na usta. Matt je zaspao, pa Charity sjedne uz vatru nasuprot Jasonu.

– Mattova ruka izgleda strašno. Hoće li pomoći zečje meso?

– Svakako – odgovori Jason. – Glas mu je zvučio uvjerľjivo, ali Jason nije bio siguran.

Sutke je vrtio zeca. Najradije bi ga pojeo sirovog, toliko je bio gladan. Djevojčica je promatrala meso što se vrtjelo iznad vatre i povremeno obľznula usne.

Kad se meso ispeklo, već se spustila noć.

Jason razdijeli meso na tri dijela. Jedan komad Charity odnese Mattu. Probudi ga, ali on zaplače i odbije jelo.

Djevojčica se vrati k vatri i zamota Mattov dio mesa i komad kruha u platno. Ona i Jason pojedu ostatak zeca, odu do mlake što je nastala otapanjem snijega i napiju se vode. Sada su se bolje osjećali. Charity provjeri zavoj na Mattovoj ruci, a zatim oboje legnu pored vatre umotavši se u pokrivače.

Promatrajući zvijezde, Jason je razmišľľao o Gruberu. Nije vidio tihe sjene što su ih promatrale iz tame samo nekoliko stotina metara daleko.

VI

Indijanski lovac Brza Noga začu u daljini pucanj. Iako je zvuk bio slab, njegovo izvježbanu uho pogodi da je to bio hitac iz puške. Bio je on jedan od lovaca koji su lovili dan jahanja daleko od Coyote Creeka. Bilo ih je pet i već su ulovili dva jelena.

No Indijanac je znatiželjan kao i svaki čovjek. Trebalo je istražiti odakle onaj pucanj. Brza Noga okrene konja u smjeru odakle je čuo hitac. Ostali krenu za njim. Za razliku od bijelaca jašili su jedan iza drugog, na razmaku od dvadesetak metara.

Brza Noga bio je tridesetpetogodišnjak. Imao je dvije žene i troje djece. Njegovi pratioci bili

su mladi, od devetnaest do dvadeset pet godina. Brza Noga nije bio poglavica, ali na ovom su ga pohodu mladi lovci priznavali vođom.

Bili su to Indijanci iz plemena Arapaho.

Kad su prešli oko tisuću metara, Brza Noga skoči iz sedla i krene prema maloj uzvisini. Blizu vrha baci se na zemlju i počne puzati. Na vrhu se pritaji i ostane neko vrijeme nepomičan. Naposljetku otpuže natrag, ustane i vrati se trčeći k ostalima.

– Bijeli dječak – on reče. – Pucao je na zeca.

– Zar je sâm? – upita jedan od pratilaca.

– Da. Krenuo je prema onoj udolini gdje se okupljaju bizoni. Tamo ima vode. Ovdje je zacijelio i njihov logor.

Indijanci su živnuli. Logor bijela čovjeka značio je za njih konje, puške, šarene tkanine, pušćani prah, metke i još mnogo drugih stvari. Brza Noga baci se u sedlo. On i još jedan Indijanac imali su puške kratkih cijevi u koje stane samo jedan metak. Ostali su imali lukove i strijele.

Pola kolometra od logora bijelih ljudi Brza Noga ponovno sjaše. Najmlađem u skupini dade znak da pridrži konje, a s ostalom trojicom prišulja se do ruba udoline.

Ugleda dječaka, onog istog koji je ustrijelio zeca. Klečao je pokraj nekog djeteta. Tu je bila i jedna djevojčica, mlada od dječaka. Brza Noga zbunjeno pogleda svoje pratioc.

– Gdje su ostali? – on upita.

Volio bi se domaći konja i drugog plijena, ali se bojao zasjeđati. Nije vjerovao da su djeca

sama. Nije želio boriti se sa bijelcima koji su bili bolje naoružani. Okrene se Hogu, zdeptom i krivonogom dvadeset petogodišnjem Indijancu.

– Vрати se po konja. Jaši u krug i ispitaј tragove. Pronađi koliko ih ima i kamo vode.

Indijanac kimne. S njim pođe još jedan lovac, Crveni Kamen. Skočili su na konje i krenuli. Jahali su korakom da djeca ne bi čula topot kopita.

Brza Noga je i dalje promatrao. Čini se da je ranjen mali dječak, onaj što leži. Stariji dječak stavljaо mu je na ranu komad svježeg mesa. Vidio je kako je ostatak mesa nataknuo na štap i pekao na vatri.

Sunce je nestalo na zapadu i spuštao se sumrak.

Hog i Crveni Kamen vratiše se iz izviđanja.

– Djeca su sama – reče Hog.

– Našao sam trag samo jednog konja. Drugih tragova nema.

Brza Noga kimne.

– Dobro. Povedi nas do tog mjesta. Tamo ćemo ostaviti dvojicu na straži. Ako se netko pojavi, upozorit će nas. Ostali idu sa mnom.

Kad su stigli do tog mjesta, Brza Noga, Hog i Crveni Kamen odvoje se od ostalih i upute prema logoru.

Brza Noga je znao da dječak ima pušku i da zna rukovati njome.

Ako ga žele svladati bez borbe, moraju ga iznenaditi.

Na dvadesetak metara od logora Brza Noga stane.

Odluči pričekati dok djeca ne zaspu, ali ne dugo. Nije mogao vjerovati da su djeca sama.

Kad je mislio da je čekao dovoljno dugo, ustane i krene polako niz padinu prema logoru.

Druga dvojica pratila su ga u stopu. U mekanim mokasinama kretali su se nečujno poput sjena. Dječakov konj, privezan za stablo, nije se uznemirio jer je vjetar puhao prema njima.

Brza Noga prišulja se do dječaka koji je spavao s puškom pri ruci. Druga puška mu je također bila nadohvat ruke. Znao je tu vrst puške. U njoj ima mnogo metaka pa je ne treba često nabijati. Stojeći iznad dječaka, Brza Noga se prigne i posegne za puškama.

Jason Huntzinger se prene. U prvi tren pomisli da je Gruber. Ispruži ruku i potraži revolver, ali mu ga netko odmah izbije iz ruke. Iako je vatra gotovo dogorjela, Jason nazre nekoliko tamnih sjena. Osjeti miris po sirovoj koži i po dimu.

Indijanci!

Prestrašio se. Indijanci će ih poubijati prije nego što bude išta mogao učiniti. No neće se predati tako lako. Bio je najstariji od braće i prema tome odgovoran za njihove živote.

Naglo, poput opruge, otkotrlja se dalje od Indijanca koji je zgrabio njegove puške. Znao je da protivniku ne smije dopustiti da ga uhvati. Indijanac je bio viši i snažniji od njega i nije mu smio dopasti šaka. Otkotrljavši se dovoljno daleko Jason ustane, potrči i nestane u mraku.

Indijanac koji je uzeo puške pojuri za njim.

Drugi zgrabi Charity koja vrisnu od straha. Matt se pridigne ne shvaćajući što se događa.

Jason nije ni na trenutak pomislio na bijeg. Razum mu je govorio da mora hitno naći neko oružje. Trčeći spotakne se o suhu granu. Podigne je. Bila je predugačka i kvrgava, no Indi-

janac mu je već bio za petama. Čvrsto stane i uhvati granu za njen tanji kraj.

Kad se Indijanac približio, Jason ga udari debljim krajem grane tako snažno da je grana pukla.

Brzo skoči, zgrabi deblju polovicu grane, zamahne i udari Indijanca po ruci u kojoj je držao pušku. Indijanac ispusti pušku, a Jason je zgrabi, potrči nekoliko metara i naglo se okrene.

Nije se mogao sjetiti da li je nabio pušku. Nadao se da jest. Nategne obarač i poviče:

– Stoj ili ću ti raznijeti glavu!

Indijanac stane. Jason osjeti odjednom kako mu se steže želudac. Sjeti se da nije nabio pušku pošto je ustrijelio zeca. U ruci je držao praznu pušku, iako to Indijanac nije mogao znati. Charity se još borila. Vjerojatno je ugrizla Indijanca za ruku jer je iznenađeno viknuo i pljusnuo je, no ona se borila i dalje. Preplašen i ne shvaćajući ništa, Matt je plakao. Jason je znao da Indijanca neće moći držati dugo na nišanu. Budući da nije opalio, Indijanac će zaključiti da je puška prazna.

Brzo se pokazalo da je imao pravo. Indijanac krene prema njemu. Približavao se vrlo polako, korak po korak. Kad je bio udaljen još oko šest koraka, iznenada krene u napad. Jason je stajao nepomično. Pritisnuo je okidač nadajući se očajnički da će puška opaliti.

Nije opalila. Indijanac je već bio sasvim blizu kad Jason uhvati pušku za cijev i zamahne. U taj zamah uložio je svu svoju snagu.

Udarac je pogodio Indijanca u bedro, odmah ispod struka.

Indijanac je pao prema naprijed i u padu se uhvatio za pušku.

Jason oslobodi pušku i pokušava pobjeći, ali ga Indijanac zgrabi. Nije se mogao otrgnuti iz njegovih ruku jer je Indijanac bio vrlo snažan. Ali Jason se nije predavao. Udarao je gdje je stigao, a ni Indijanac mu nije ostajao dužan. Nekoliko puta mu je uzvratio udarce tako da mu se zavrtjelo u glavi. Jason je udarao i nogama i rukama i pokušavao mu noktima izgrebsti lice.

Indijanac ga pusti. Umjesto da pobjegne dječak se okrene i ponovno navali na nj. Indijanac ga pljusne i obori na tlo.

Jedna misao preleti Jasonovom glavom: da je htio, Indijanac ga je već mogao ubiti. No bio je bijesan i nije razmišljao. Ustao je zaletio se na Indijanca i udari ga glavom u želudac. Indijanac je nešto progundao, a Jason se povukao da bi navalio ponovno. Ovaj put Indijanac izbjegne udarac i odjednom se počne smijati. Reče nešto ostalim lovcima, našto se nasmiјаše i oni. Jason je stajao zbunjen. U glavi mu se još vrtjelo od udara. Bio je gotovo bez daha, a koljena su mu klecala od uzbuđenja i umora.

Indijanac s kojim se borio zapovjedi nešto svojim pratiocima. Oni odoše, ali se ubrzo vratise noseći drvo za ogrjev.

Ne obazirući se na Jasona, Brza Noga klekne pokraj Matta, polako skine s rane sirovo meso i pregleda ranu.

Kad je ustao, lice mu je bilo ozbiljno. Okrene se Jasonu i reče nešto na jeziku koji Jason nije razumio.

Ipak, shvati da je Mattu loše i da mu Indijanac želi pomoći.

Nije imao izbora. Ako mu ne pomognu, Matt će zacijelo umrijeti. Osim toga, ostali su bez hrane, a Gruber im je za petama.

Iako nije bio siguran da je pametno to što radi, Jason kimne glavom. Jedan od Indijanaca ode po konje. Charity je složila pokrivače i pobrala ono malo stvari što im je preostalo.

Jason posjedne Matta i Charity na konja, a zatim uzjaše i Sâm. Indijanci su jahali u koloni, a Jason ih je slijedio pitajući se što ih još očekuje.

VII

Pri svakom koraku što ga je učinio pojačavala se bol u ranjenoj nozi i Gruber je postajao sve mrzovoljniji i bjesniji. Trebalo je da ubije ono troje deriščadi. Da je to učinio, ne bi sad bio u takvom škripcu. Imao bi konja, sedlo i svoje oružje. Što više, imao bi i njihova konja i pušku i mogao bi ih prodati u prvom naselju. Polako se vukao škripajući zubima zbog bolova.

Prisiljavao se da ide iako mu je svaki djelić tijela vapio za odmorom.

Stigavši do nekoga malog grebena skljojao se na zemlju. Tupo je zurio prema obzorju i kružio pogledom. Iznenada, na udaljenosti od nekih tri do četiri kilometra, spazi oblačić prašine. Sakrije se iza jednoga grma i napregne oči. U oblaku prašine razazna sitne prilike.

Indijanci! Petorica. Jahali su prema zapadu. U prvi tren obuze ga divlje zadovoljstvo. Indijanci će sustići djecu i sigurno ih ubiti. No dogodi li se to, izgubit će konja i puške.

Kad se prašina u daljini slegla, Gruber se spusti niz greben. Tu se bacio na zemlju posve iscrpljen. U glavi mu je tutnjilo, a rana ga pekla. Ležao je i proklinjao. Najviše ga je ljutila pomisao da možda uzalud gubi vrijeme. Djeca su putovala mnogo brže od njega i udaljavala se sve više. Bio je gladan i žedan. Nakon svakoga kilometra što ga je prešao, osjećao se sve slabijim. Samo bijes ga je tjerao naprijed.

Teškom mukom ustane i nastavi prema zapadu. Odustao je od namjere da slijedi Indijance i odluči da i dalje prati trag Jasonova konja. Prolazio je kilometre i kilometre zamornog puta. Sunce se popelo do zenita i počelo spuštati prema zapadu. Zečevi su iskakali i nestajali u grmlju, a on ih je gledao bespomoćno. Jednom je naišao na korito isušene rijeke. Kopao je rukama sve dok nije naišao na malo blatne vode, koju je odmah ispio.

Činilo se da je vrijeme stalo. Prisiljavao se na svaki korak. Nekoliko puta je pao, ali svaki put je ponovno ustao i posrćući išao dalje. Kad zbog mraka nije više mogao slijediti trag, srušio se na zemlju i odmah zaspao. Cijelu noć nije se ni pomaknuo.

Idućeg jutra bolio ga je svaki mišić u tijelu. Pridigao se na ruke i na koljena i dugo ostao u tom položaju. Najradije bi ponovno legao i spavao, ali je znao: ako legne, nikad više neće ustati.

Krenuo je ponovo prema zapadu. Vukao se korak po korak. Izgubio je svaku predodžbu o vremenu i zaboravio tko je i gdje se nalazi. Mrmljao je nerazumljive riječi, ali nešto ga je

tjeralo naprijed, očiju uprtih u trag.

Padao je sve češće i svaki put bi ustajao sve teže, ali bio je uporan. Poslije podne stigne do mjesta na kojem su djeca logorovala prethodnog dana.

Stajao je i ukočena pogleda promatrao zbrku tragova u prašini. Vidio je tragove nepotkovanih konja, one iste na koje je naišao prethodnog dana. Trag Jasonova konja ispremijevao se s tim tragovima. Neko vrijeme tumarao je po napuštеноm logoru i proučavao tragove. Naposljetku shvati da se Jason borio, da su ga Indijanci svladali, ali da su djeca ostala živa. Zaključi da su ih Indijanci zarobili i povelili u svoje selo.

Našavši nekoliko mrvica kruha Gruber ih pohlepno pojede, a zatim se napije vode iz obližnje mlake. Pao je mrak. Gruber je legao i odmah zaspao.

Kad se probudio, odlučio je da ne slijedi Indijance do njihova sela. Shvati da bi to bila ludost. Ako Indijanci nisu ubili djecu odmah, onda ih više i neće. Bit će bolje da potraži naselje u kojem žive bijeli ljudi. Možda mu uspije u njih izazvati bijes ako im ispriča kako su Indijanci uhvatili troje bespomoćne djece. Možda ih uspije nagovoriti da organiziraju potjeru.

Zanio se tim mislima. Zamislio je kako će ga ti ljudi nahraniti i kako će s njima poći u potjeru. To će mu omogućiti da se osveti i domogne plijenu: oružja i indijanskih konja. Počinut će se da djeca ne ostanu na životu.

Tko zna, možda neće više biti živa kad stigne do njih. Znao je da Indijanci odmah ubiju svoje zarobljenike čim ih napadnu

bijelci. No do prvog naselja u kojem žive bijeli ljudi bilo je još daleko. Barem je Gruber tako mislio. Sada nije znao kojim putem da krene. Napokon odlučio nastaviti prema zapadu.

Muke su počele iznova. Iako je bio slabiji nego jučer, bio je odlučan. Išao je i neprestano posrtao. Prešao je nekoliko kilometara i oko podneva iznenada izbio na neku cestu. Nije vjerovao svojim očima. Spustio se na koljena i promatrao tragove potkovanih konja.

Zaplakao je, a zatim se počeo smijati. Smijao se sve jače i valjao u prašini sve dok nije iznemogao.

Odmarao se nekoliko minuta. Nakon toga teškom mukom ustane i počne brzo šepati podupirući se štakom. To ga je tako iscrpilo da se naposljetku srušio na zemlju i ostao ležati dugo vremena. Kad se osvijestio, sjeti se Jasona Huntzinger-a. Prisjeti se kako je dječak pucao u nj, kako mu je ubio konja i na kraju otišao s njegovim oružjem. U Jasonu nije više gledao dječaka. On je za nj bio muškarac s kojim će se obračunati, pa stajalo ga to života. Neće mirovati sve dotle dok ga ne vidi mrtva i dok ne povрати svoje oružje.

Nije više mogao ustati. Ostavio je štaku pored puta i počeo puzati.

* * *

Velika poštanska kočija jurila je prema Denver Cityju, na podnožju Stijenjaka. Bila je prekrivena slojem blata i prašine, ali se na stranicama vidio natpis „Overland Stage Company“. U kočiju je bilo upregnuto šest konja, kojima je upravljao iskusan

vozač. Do njega je na visokom sjedalu sjedio njegov pratilac naoružan dvocijevkom, koju je nehajno položio preko koljena. Noge je držao na okovanom sanduku u kojem se nalazilo šezdeset tisuća dolara za banke u Denver Cityju. Četiri naoružana vojnika na konjima pratila su kočiju.

Andy Tippet, vozač kočije, spazi na cesti odbačenu štaku. Zaustavi kočiju i skoči na zemlju. Znatizeljno podiže štaku i prouči tragove. Zaključi da potječu od ranjena čovjeka; pao je na ovom mjestu, neko vrijeme je mirovao a zatim je odbacio štaku i počeo puzati.

Tippet promotri cestu, ali nije vidio nikoga. Nekoliko stotina metara dalje cesta se gubila iza brežuljaka. Popne se na svoj sjedalo i potjera konje.

Kad je kočija stigla na vrh uzbrdice, Tippet spazi na cesti čovjeka. Ležao je nepomičan, licem prema zemlji. Kad su stigli do njega, Tippet skoči s kočije, pride čovjeku i okrene ga na leđa. Lice mu je bilo opaljeno od sunca a oči zatvorene, ali još je disao.

Vozač pozove Theodora Santistevana, krupnoga i zdepastog putnika. Zajedno odnesu ranjena čovjeka u kočiju, a potom se Tippet ponovno popne na svoje sjedalo.

Dok su putnici u kočiji nastojali Gruberu privesti k svijesti, kola ponovno jurnu dižući prašinu koja obaviye jahače iz pratnje. Krenuli su prema Coyote Creeku, poštanskoj stanici udaljenoj desetak kilometara.

VIII

Poštanska stanica Coyote Creek nalazila se uz potok po

kojem je dobila ime. Zgrada i okolne kuće bile su izgrađene od cigala napravljenih od prerijskog blata, pa se po boji nisu odudarale od okolice. Iza stanice bilo je ostalo još nešto osušena prerijskog sijena što su ga namještenik stanice i njegovi konjušari skupili još prošlog ljeta.

Kočija se zaustavi u oblaku prašine pred stanicom. Kroz prozorčić na kočiji proviri debelo lice putnika Santistevana.

— Imamo ranjenika! — poviče — Pomozite!

Dan Milton, namještenik stanice, pomogne prenijeti Gruberu u kuću. Iz kočije su izašli i ostali putnici: Jane Newton, dvadeset jednogodišnja djevojka, koja je putovala u Denver City gdje je dobila mjesto učiteljice, i Harriet Plowman, žena odučna držanja, čiji se muž obogatio na rudnicima i pozvao je u Denver City.

Iako nepozvana, Harriet Plowman se progura do ranjena čovjeka. Najprije mu naravnala nogu, a zatim iz svoje velike torbe izvadi škare i počne rezati hlače, donje rublje i grubi po vez oko rane. Rana se zagnojila, a noga je bila natečena i crvena.

Harriet Plowman obrati se Danu Miltonu.

— Donesite vruće vode, čistog platna i viskija.

— Odmah gospodo.

Milton, srednjovječan i suho-njav, bio je zadovoljan što se našao netko tko će pomoći. Požuri po stvari koje je tražila Harriet Plowman.

Vidjevši ranu, Jane Newton priblijedi.

— Je li to rana od metka? —

ona upita Motta, jednog od vojnika iz pratnje.

— Da, gospodice.

— Tko je pucao na nj? Indijanci?

Mott slegne ramenima.

— Možda, gospodice. Dvadesetak kilometara od potoka nalazi se selo Arapaho Indijanaca.

Djevojka priblijedi još jače.

— Tako blizu? Pa to nije ni pola dana jahanja odavle.

— Da, gospodice, ali neka vas to ne zabrinjava. Ovdje ima dovoljno ljudi. Indijanci se neće približavati.

Milton je donio vruću vodu, viski i zavoje.

— Neka ga dvojica drže — reče gospoda Plowman. — Kađ počnem čistiti ranu, sigurno će se osvijestiti.

Mott i Milton pridrže Gruberu, a jedan od jahača uhvati ga za nogu. Kad je žena počela ispirati ranu, Gruber se osvijesti i počne se trzati.

— Budite mirni! — zapovjedi žena. — Ako se budete trzali, boljet će vas još jače.

Gruber podiže glavu.

— Gdje sam?

— U Coyote Creeku. Vozač poštanske kočije našao vas je na cesti.

— Kako dugo sam već ovdje?

— Nekoliko minuta. Tko je pucao na vas?

Gruber je nekoliko trenutaka šutio. Smišljao je priču koja će biti dovoljno uvjerljiva da nitko od prisutnih ne posumnja u nju.

— Indijanci — reče naposljetku. — Skupina lovaca.

Nastade kratka tišina.

— Gdje su djeca? — Gruber poviče nenadano.

— Koja djeca? — nekoliko prisutnih upita istovremeno.

– Moja djeca. Vjerojatno su ih oteli Indijanci. Prokleti bili! Pustite me! Moram odmah za njima!

– Teško ste ranjeni. Neko vrijeme nećete moći nikamo – gospođa Plowman će odlučno.

Gruber se otimao.

– Moram! Indijanci će ih ubiti!

Čuvši uzbuđene glasove, vozač Tippet uđe u sobu.

– Što se događa ovdje?

– Kaže da su mu Indijanci oteli djecu – gospođa Plowman reče.

– Koliko djece? Koliko su stara?

– Troje. Dječaku je petnaest, djevojčici jedanaest, a mlađem sinu šest godina – reče Gruber.

– Gdje su vas napali?

– Istočno od mjesta na kojem ste me našli, mislim. Krenuo sam prema zapadu da nađem pomoć. Sjećam se da sam izbio na cestu. Po tragovima možemo otkriti kuda su ih povelili.

– Koliko ih je bilo?

– Petorica.

– To su zacijelo lovci iz indijanskog sela što se nalazi nizvodno od Coyote Creeka – zaključio Tippet, a Milton kimne.

Gospođa Plowman je očistila i povila Gruberovu ranu i iznijela iz sobe posudu s prljavom vodom.

Gruber sjedne i oprezno spusti ranjenu nogu. Tippet mu pruži bocu s viskijem što je preostao nakon ispiranja rane. Gruber otpije gutljaj, strese se i nagne još jedanput. Vрати bocu i spusti glavu među ruke.

– Ako ne nađem djecu, ostat ću sâm. Žena mi je umrla prije tjedan dana. Oh, bože što da radim?!

Rukama je prekrpio lice, a ramena su mu se tresla. Nitko ne bi povjerovao da glumi. Kad je podigao glavu, na licu mu se odražavala duboka bol.

– Morate mi pomoći! Moram spasiti djecu! Tko zna što ću učiniti s njima oni divljaci.

Tippet sjedne pokraj njega na klupu. Bio je snažan, visok gotovo metar i devedeset i teži od stotinu kilograma. Bilo mu je oko četrdeset godina, imao je plave oči i lice koje je ulijevalo povjerenje.

– Smirite se, čovječe. Ispricajte sve po redu.

Gruber skrene pogled jer nije mogao gledati u oči tom čovjeku.

– Išli smo prema zapadu, ja, moja žena i djeca.

Gruber na tren zašuti. Razmišljao je hoće li netko naići na ona prevrnutu kola. Nadao se da hoće.

– S nama je bio i ženin brat. Mislim da sam ja svemu kriv. Učvrstio sam kotač na kolima i vjerovao da će neko vrijeme izdržati. Otpao je kad smo prolazili pokraj neke provalije. Kola su se prevrнула i pala niz strminu. Pri padu su poginuli moja žena i njen brat. Mlađi sin je ranjen, a ja i ostalo dvoje djece prošli smo bez ogrebotina. Jahao sam ispred kola, a djeca su sjedila u stražnjem dijelu kola.

Neko vrijeme je šutio, a potom nastavio svoju izmišljenu priču.

– Nakon nesreće krenuli smo na konjima prema Denver Cityju. Indijanci su nas napali pred zorom. Pogodili su me u nogu, a netko me je, mislim, udario po glavi jer sam dugo bio u nesvijesti. Kad sam se osvijestio, djeca su bila nestala. Po trago-

vima sam zaključio da su ih odveli. Htio sam poći u potjeru ali sam uvidio da s ranjenom nogom neću stići daleko. Zato sam odlučio potražiti pomoć. Imam sreću što sam naišao na ljude koji su voljni pomoći čovjeku u nevolji. Kad bismo mogli krenuti?

Tippett je izgledao zbunjen.

— Nismo rekli da idemo, mister, Mislim da je bolje ako odemo u Denver i o svemu obavijestimo vojsku.

Gruber ga pogleda kao da ne vjeruje ušima.

I za to vrijeme da ostavim djecu u rukama onih divljaka? — Gledao je prisutne pogledom koji je preklinjao.

— Vozač je u pravu, mister — reče Mott. — Dobili smo zadatak da pratimo kočiju u Denver.

— Zašto? — Gruber upita. — Zar je ta kočija tako važna?

Trippett htjede pogledom upozoriti Motta da ne priča, no bilo je prekasno.

— Prevozimo novčanu pošiljku. — Mott reče.

Gruber spusti pogled da ga ne izdaju oči.

— Razumijem. Novac je važniji od troje siromašne djece — reče žalosno.

— Nije riječ o tome — reče Mott opravdavajući se. — Mi samo izvršavamo naređenje. Ne smijemo napuštati kočiju s pošiljkom. Nije naša stvar da jurimo za šačicom Indijanaca.

Gledajući u pod, Gruber slegne ramenima. Nije se usudio nikome pogledati u oči. Okovan sanduk pun novaca zagolicao je njegovu maštu. Kad bi mu nekako uspjelo nagovoriti te ljude da pođu u potjeru za Indijancima, sanduk bi zapravo ostao bez čuvara. U posljednji

tren mogao bi se izgovoriti da ga noga boli tako jako da ne može s njima.

— Ne mogu vas prisiliti da podete u potjeru — on reče tužnim glasom. — No možda bi mi netko od vas dao konja i pušku. Poći ću u potjeru sâm.

Gruber se prisili da stane na noge. Ovaj put nije glumio. Lice mu se zgrčilo od bola. Bol je bila tako jaka da je probljedio. Krenuo je prema vratima i, znajući što ga čeka, namjerno prenio težinu cijelog tijela na ranjenu nogu.

Pred očima mu bljesnu tisuće zvijezda i soba se okrene oko njega. Posrne i padne na pod prije nego što ga je Tippett uspio pridržati. Mott i Tippett priškoče, podignu ga i odnesu u pokrajnu sobu. Gruberovo lice oblio je znoj. Zatvorio je oči, a na zavoju se pojavila crvena mrlja krvi, koja je postajala sve veća.

Gospoda Plowman dojuri zapajurena u sobu.

— Što radite, ljudi? Zar ne vidite da je teško ranjen? Da ste muškarci, osedlali biste konje i krenuli da spasite ono troje bespomoćne djece.

Stajali su zbunjeni i promatrali je kako briše znoj s Gruberova lica.

— Što stojite i blejite? — ona se okomi na njih, — Idite napolje! Ako ne možete pomoći, barem ne smetajte.

Tippett prvi izjuri napolje, sretan što je mogao napustiti sobu. Ostali su slijedili njegov primjer.

IX

Poštanska kočija stajala je ispred stanice. Dva namještenika

stanice uprezala su u kočiju nove odmorene konje. Tippet je mrko gledao Ratcliffa, svog pratioca, koji se nehajno naslonio na ogradu držeći u ruci pušku.

— Što ti je? — upita ga Ratcliff.

— Bijesan sam zbog one ništarije koju smo pokupili na cesti. Tvrdi da su mu Indijanci oteli djecu i želi da pođemo u potjeru.

— Ne možemo. Dužnost nam je da čuvamo novac.

— Komu govoriš? Zar misliš da ja to ne znam?

Tippet se namrgodi još jače. Nije njegova stvar da vodi brigu o izgubljenoj djeci. To je dužnost vojske. Obavijestit će ih čim stignu u Denver City. Da pođe u potjeru, pa da se dogodi da nestane sanduk s novcem, nikad više ne bi dobio drugi posao. Osim toga, nema ih dovoljno da napadnu indijansko selo.

Obrati se jednom od momaka koji su uprezali konje.

— Zna li štogod u Arapaho Indijancima koji žive nizvodno od Coyote Creeka?

— Ne mnogo. Naselje nisam vidio. Priča se da ima četrdeset do pedeset ljudi.

— Ali nitko ne zna točan broj, zar ne?

— Jest. Možda ih je više, a možda i manje.

Četiri vojnika koja su pratili kočiju i koje je gospođa Plowman istjerala iz sobe gledala su Tippetta pogledom punim iščekivanja. Tippet se okrene Motu, njihovom kaplaru.

— Što bi, po vašem mišljenju, trebalo učiniti?

— Hm! Da uspijemo dovesti djecu, smatrali bi nas herojima. Ako se vratimo bez njih, dali bi

nam nogom u stražnjicu. A da se za to vrijeme dogodi nešto s novcem, bilo bi bolje da nas nema.

Tippet kimne odobravajući.

— Ipak, ne možete djecu ostaviti tek tako — reče Milton. — Dok stignete do Denvera i dok vojska organizira potjeru, Indijanci će vjerojatno već biti daleko.

— Zašto? Zašto ne bi ostali ovdje gdje jesu?

— Čovječe, ta oni dobro znaju kako bijeli čovjek voli svoju djecu. Znaju i to da će vojska krenuti u potjeru. Ako nađu djecu u njihovu selu, znaju što ih čeka.

— Zašto su onda povelili djecu?

— Bez obzira na raznorazne priče Indijanci su slični nama. Vole djecu, možda i više nego mnogi od nas. Indijanac neće nikad dignuti ruku na dijete.

— Ali što će im djeca bijelaca?

— Za njih dijete ostaje dijete. Ne mare oni za boju kože.

Na vratima se pojavi Jane Newton. Rukama je zaštitila oči od jakoga sunčeva svjetla.

— Hoćete li uskoro poći i spasiti onu jadnu djecu?

— Ne, gospodice — reče Tippet. — Putnike, uključivši i vas, moramo odvesti u Denver. Moramo predati i škrinju s novcem. Čim stignemo, obavijestit ćemo vojsku. To je njihov posao.

— A što će biti s djecom? Indijanci će ih sigurno skalpirati!

Tippet odmahne glavom.

— Neće. Gospodin Milton, namještenik ove stanice, kaže da Indijanci vole djecu isto tako kao i bijeli ljudi. Ne vjerujem da će im učiniti išta na žao.

Djevojičino lice porumeni.

– Možda ih neće ozlijediti ali... Indijanci su divljaci. Stvorit će od njih divljake kao što su i sami.

Tippett ju je promatrao. Bila je lijepa, ali je oko usana imala tvrd izraz. Možda je to bio razlog što se u dvadeset prvoj još nije udala.

– Sudeći prema njihovoj ocu, ne bih rekao da će im Indijanci tom pogledu mnogo nauditi.

– Što želite time reći, gospodine Tippett? Kako možete suditi o karakteru toga jadnog čovjeka kad ga uopće ne poznajete. Čovjek je ranjen, šepao je i puzao danima da nađe pomoć. Da ste vi bili u takvoj situaciji, ne vjerujem da biste izgledali mnogo bolje.

Tippett se usiljeno nasmije.

– Ih! Što sam tražio to sam i dobio.

– Trebalo bi da se stidite! Jadan čovjek! Što je sve proživio!

– U to ne sumnjam – složi se Tippett – ali okladio bih se za jednu mjesečnu plaću da nije istina sve što priča.

– Kako to možete znati? Imate li dokaza?

– Nemam, gospodice, ali godinama sam sretao različite ljude i mislim da mogu ocijeniti da li je netko iskren.

Tippett se okrene Miltonu.

– Što vi mislite o tom čovjeku, Miltonu?

Milton je trenutak razmišljao.

– Ne čini se kao čovjek koji bi imao troje djece. Ostavlja dojam skitnice, čovjeka koji se ne ustručava ukrasti konja ili posegnuti u tuda džep ako mu se pruži prilika.

Jane Newton je bila zaprepastena. Htjede nešto odgovoriti ali se na vratima pojavi debeli Santistevan. Poznavala ga je

bolje od ostalih jer su putovali zajedno. Ona ga pogleda molećivo.

– Optužuju onoga jadnog čovjeka za sve moguće stvari. Trebalo bi da odu i spase onu jednu djecu prije no što bude kasno. No kažu da to nije njihova stvar.

Santistevan izvadi iz džepa cigaru, odgrize vrh i pripali je.

– Njihov je posao da ovu kočiju i ono što se u njoj nalazi dovezu u Denver. Nije na njima da spašavaju djecu, gospodice Newton.

Na vratima se pojavi gospoda Plowman, koja je čula dio razgovora. S rukama na bokovima bijesno pogleda muškarce koji su se skupili ispred zgrade poštanske stanice.

– Kakvi ste vi muškarci? Oni divljaci zarobili su troje djece, a vi stojite ovdje i raspravljate o tome kako ćete u Denver dopremiti sanduk s novcem.

Pogledom ošine Motta.

– Vi ste vojnik ili bi trebalo to da budete. Što mislite čemu služi vojska u ovoj divljoj zemlji? Zar tome da prati pošiljke novca ili da štiti poštene građane od divljih Indijanaca?

– Samo izvršavam naredenja, gospodo – reče Mott.

– Naredenja! To je izgovor za kukavičluk! Evo, to ja mislim.

Mott pocrveni poput cigle. U njemu je kipjelo, ali je šutio.

Gospoda Plowman okrene se Tippettu.

– A što se vas tiče, sposobni ste jedino da sjedite gore na onom sjedalu i da tjerate konje. Zar u vama nema ni truna hrabrosti?

Tippett osjeti kako u njemu raste bijes.

– Gospodo, petljate se u stvari o kojima ne znate ništa.

– Znam da su ono troje djece zarobili Indijanci. Znam da njihov otac leži tamo u sobi i da je u nesvijesti jer je imao hrabrosti da sâm ode u potjeru. Vi ste svi kukavice. Kad stignemo u Denver City, pobrinut ću se da o tome saznaju novinari.

Nakon tih riječi ona se okrene, uđe u kuću i bijesno zalupi vratima. Jane Newton, blijeda lica, pođe za njom. Tippettt pogleda Ratcliffa i učini grimasu.

– Uf! Ta žena nema dlake na jeziku.

– Možda ima pravo, Andy – reče Ratcliff. – Da ipak potražimo tu djecu? Ne bismo izgubili više od jednog dana.

– Jok! Osjećam da tu nešto nije u redu.

– Što ako svoju prijetnju provede u djelo, ako o svemu izvjesti novinare? Neće biti dobro po nas.

– Ne znam, ali novac će biti na sigurnom. Uostalom, nije na građanima da se bore s Indijancima, i to zbog neprovjerenih glasina.

– Cjepidlačiš, Andy – primijeti Ratcliff. – Znaš i sam da bi vojska krenula odmah u potragu za djecom.

Tippettt ne odgovori, ali je znao da Ratcliff ima pravo. Kolebao se. Naposljetku, zašto da preuzme odgovornost na sebe. Držeći se za vratnice, Gruber se pojavio na vratima. Iza njega stajala je gospođa Plowman i prigovarala mu što je ustao. Gruberovo lice bilo je sivo, a oči gotovo stisnute od bola. Obliznuvši raspucane usne reče hrapavim glasom:

– Hoće li mi netko pomoći da vratim djecu?

Tippettt je oklijevao. Najprije pogleda Ratcliffa, a potom Motta. Na njihovim licima opazi izraz samilosti. Baci pogled prema Santistevanu, čovjeku visokom i pretjerano debelom, ali pronicavih očiju. U tim očima pročitao sumnju. Tu nešto nije bilo u redu, ali što? Čovjek je doista bio teško ranjen i zacijelo je šepajući i pužući prešao dug put da bi našao pomoć. Nije mogao znati unaprijed za pošiljku novca, a da je kojim slučajem i doznao, nije bilo načina na koji bi ga se domogao. Što se tiče djece, po tragovima se može lako provjeriti da li je govorio istinu.

Tippettt odlučno kimne.

– U redu. Ako krenemo odmah, prije mraka bit ćemo nadomak njihova sela. Napast ćemo ih pred zoru, a sutra u ovo vrijeme bit ćemo već ovdje. Jedan dan više ili manje neće igrati ulogu.

Odlučio je tako više zbog prijetnje gospode Plowman nego zbog djece. Prema njegovu mišljenju, djeci je bilo bolje s Indijancima nego s Gruberom. Tippettt se okrene svom pratiocu.

– Ratcliffe, ti i jedan od vojnika ostajete ovdje da čuvate žene i sanduk s novcem. Ostali koji žele mogu poći s nama.

Svi su se užurbali. Tippettt se nije mogao riješiti neodređene sumnje. Imao je neugodan osjećaj da je pogriješio.

* * *

Gruber je nastojao prikriti svoje oduševljenje. Stisnuo je zube i prisilio se da stoji još uspravnije nego prije. Osjećao je jake bolove, ali je znao da će moći jahati ako mu dopuste. Ako ne, ostatak će ovdje i uzeti no-

vac što se nalazi u onom sanduku.

No želio je poći s ostalima. Jason Huntzinger ne smije preživjeti. Ako ga ne ubiju Indijanci, ubit će ga on.

— Osedlajte mi konja — zamoli on Tippetta.

— Što vam pada na um, čovječe? Niste u stanju jašiti — reče Tippet i istodobno pomisli kako ne bi bilo razumno da tog čovjeka ostavi blizu sanduka s novcem.

— Ne brinite, neću pasti s konja. Slobodno ga osedlajte — Gruber će odlučno.

— U redu. Možda je bolje da podete s nama — složi se Tippet i ode.

Možda griješim, pomisli Gruber. Bilo bi bolje da dignem novac nego da se osvećujem onom deranu. Oklijevao je trenutak. Želio je novac, ali još više je želio Jasona Huntzingera. Glavom su mu se motale razne misli. Padne mu na um dobra ideja. Ubit će Jasona i uzeto kao taoca jedno dijete. Njime će iznuditi novac.

No odbaci tu pomisao. Najbolje je da se prilagodi trenutnoj situaciji. Svoje planove uskladit će prema tome kako se događaji budu odvijali. Možda će u toj bitki poginuti mnogo bijelaca i Indijanaca. U svakom slučaju Jason mu neće umaknuti. Plijen koji će naći u indijanskom selu nadoknadit će sve ono što je bio izgubio. A bude li imao sreće, dignut će i novac iz onog sanduka.

Zakupljen tim mislima Gruber je nestrpljivo čekao da mu Tippet osedla konja.

X

Ratcliff i jedan vojnik iz pratnje ostali su u stanici da čuvaju kovčeg s novcem. S njima su ostale i dvije žene. Svi zajedno pratili su pogledom skupinu jačača što se udaljavala predvođena Tippetom: tri vojnika iz pratnje, Milton i njegova dva pomoćnika, Santistevan, Tippet i Gruber. Svi su bili naoružani puškama i revolverima, a sa sobom su ponijeli i nešto hrane.

Neko vrijeme Tippet je jašio korakom. Stigli su do mjesta gdje su našli Gruberu. Kilometar dalje, na mjestu gdje je Gruber izbio na cestu, Tippet krene prema istoku i natjera konja u kas.

Gruber je probljedio. Iz svake pore na tijelu probio mu je znoj. Bio je uvjeren da Tippet tjera konja samo zato da bi mu napakostio. Otrovnim pogledom piljio je u njegova leđa. Obećao je sam sebi da će u ta leđa prije ili poslije ispaliti metak. Stiskao je zube tako da su ga boljele čeljusti. Sjeti se Jasona Huntzingeru. On je kriv za sve muke što ih podnosi. Otrovna mržnja davala mu je snagu da izdrži bolove. Minute su se činile satima, a sati danima. Izgubio je svaki pojam o vremenu.

Za kraćeg odmora Santistevan mu pruži bocu viskija. Gruber izvadi čep zubima, nagne bocu i povuče dobar gutljaj. Zagrcne se i počne kašljati, a bol u nozi postane neizdržljiva. Kroz zavoj je probila krv.

— Zar baš morate tjerati tako brzo toga prokletog konja? — zareži gledajući Tippetta.

– Ne možemo polaganije – odgovori Tippet.

– Ubit ćete ga, čovječe – reče Santistevan. – Mogli biste ipak jahati malo polaganije.

Tippet slegne ramenima i potjera konja. Od sada su povremeno jahali korakom, pa Gruber malo odahne.

Došli su do mjesta gdje su Indijanci naišli na djecu. Tippet zaustavi konja, sjaše i preda uzde jednom od jahača. Ostalima dade znak da ostanu na konjima, a on pregleda tragove. Tippet je bio dobar tragač, što Gruber nije znao. Pažljivo je proučavao tragove u krugu od nekoliko stotina metara.

Kad se vratio, pride Gruberu.

– Vi ste lažac, Gruberu. Kako bi bilo da nam sad kažete istinu?

– Rekao sam vam istinu.

– Kako znate da laže, Tippet? – zapita Santistevan.

– Djeca su svojevolumno pošla s Indijancima. Nisu ih odveli silom.

– Glupost! Zašto bi otišla svojevolumno? – Gruber odgovori oštro.

Tippet se i ne osvrne na nj.

– Osim toga, kad su ih odveli, djeca su bila sama. Vi ste stigli kad su oni već bili otišli.

Gruber je groničavo razmišljao. Ako četa sada odustane od potjere, vratit će se u stanicu i nastaviti put u Denver City, zajedno s pošiljkom novca. Možda će mu dopustiti da im se pridruži, ali on više neće imati prilike da se domogne novca.

– U redu – on reče hinjenom odlučnošću – možda je bolje da vam kažem istinu. Moj stariji sin Jason je zao dječak i od ranog djetinjstva stvara mi neprimlike. Pucao je na mene,

svog oca, jer sam mu predbacio da je skrivio nesreću. Pobjegao je s djecom uzevši jedinog konja kojeg smo imali. Mlađi sin je ranjen u nesreći. Možda se rana dala na zlo pa su pošli s Indijancima.

Tippet ga je promatrao sumnjičavo.

– Nije me briga za Jasona – nastavi Gruber. – Za nj, bojim se, ionako nema nade, no stalo mi je do ono dvoje mladih, to su dobra djeca. Uostalom, nije važno da li mi vjerujete ili ne. Ono dvoje siročadi je u rukama divljaka, a vi znate što će učiniti gospoda Plowman ako djecu ne dovedete natrag.

– Istina je samo ovo posljednje – reče Santistevan. – Djeca su u rukama Indijanaca. Ako ih ne oslobodimo, vojska će poslati za njima cijelu četu vojnika.

Tippet kimne.

– Mislim da imate pravo – reče, uzme uzde iz ruku jednog od vojnika i uzjaše. Krene tragom Indijanaca. Namjerno potjera konja kasom. Čini se da poznaje ovaj kraj, pomisli Gruber ne znajući da je Tippet vrlo iskusan tragač. Nekoliko kilometara ispred indijanskog sela, nizvodno od Coyote Creeka, Tippet zaustavi četu u nekoj plitkoj udolini kako ih ne bi opazile indijanske predstraže.

– Odmorite se, ali ne palite vatre. Ja ću malo razgledati okolicu.

Santistevan i jedan od vojnika pomognu Gruberu da sjaše. Srušio se na zemlju, okrenuo na leđa i sklopio oči. U nozi mu je kucalo, ali bol doskora malo popusti i on zaspi.

Iako je bio visok i snažan, Tippet se kretao nečujno. Idući prema indijanskom selu, zastajkivao je u malim zaklonima i očima kružio na sve strane.

Smatrao je da nije ispravno ovo što radi, no znao je, ako oni ne oslobode djecu, da će to učiniti vojska, što bi bilo gore i po djecu i po Indijance. Još mu je u svježem sjećanju bio pokolj Cheyennea kod Sand Creeka. Bila mu je mrska i sama pomisao na to da bi se nešto slično moglo ponoviti.

Na ovaj korak odlučio se i zbog toga što nije vjerovao Gruberu. Taj mu se čovjek nije sviđao. Činio se kao jedan od onih koji bi za jedan dolar prerezao grkljan vlastitom prijatelju, ako takav čovjek uopće ima prijatelja.

Nije vjerovao Gruberovoj priči. Pri pomisli da sanduk s novcem čuvaju samo dvojica ljudi, Tippet osjeti nelagodnost.

Nakon pola sata hoda stigne do korita Coyote Creeka, kilometar od indijanskog naselja. Prikradao se polagano, idući od stabla do stabla, dok naposljetku ne ugleda selo.

Izbrojio je sedamnaest šatora. Iz toga zaključi da u selu ima približno šezdeset ljudi. Među njima neće biti više od deset do dvanaest odraslih muškaraca sposobnih za borbu.

Pažljivo je promatrao, ali nije vidio djecu. Možda su ih već presvukli u indijansku odjeću? Ili im ne dopuštaju da se slobodno kreću iako su s njima pošla dobrovoljno.

Tippetta su donekle zbunili tragovi borbe što ih je otkrio na mjestu gdje su se djeca susrela s Indijancima. Naposljetku zaključi da je stariji dječak vjero-

jatno pružio otpor prije no što su ga svladali. To bi bilo shvatljivo za dječaka njegovih godina. Možda se borio tako hrabro da je izazvao njihovo divljenje. Nije isključeno da su mu ostavili na volju hoće li poći s njima ili ostati. Tippetu se ovakvo objašnjenje činilo logičnim.

Oprezno se povuče i krene natrag prema udolini gdje je ostavio ostale. Gruber je rekao da je najmanje dijete ranjeno. Ako je to istina, zašto je stariji dječak pošao s Indijancima umjesto da pričeka oca koji bi se pobrinuo za dijete?

Odgovor je jasan. Sve što je Gruber ispričao bila je laž. On nije otac te djece. Možda je čak odgovoran za mrt njihovih roditelja, a ranu na nozi zadobio je u borbi.

Tippet slegne ramenima. Čim oslobode djecu, doznat će istinu. Sunce je već bilo na zapadu kad se vratio u logor.

— Koliko ih je? — upita Santistevan.

— Sedamnaest šatora, oko šezdeset ljudi, među kojima deset ili dvanaest ratnika. Vjerujem da nemaju više od pola tuceta starih pušaka ukoliko nisu negdje nabavili nove.

— Hoćemo li ih napasti?

Tippet kimne.

— Ako napadnemo u zoru, iznenadit ćemo ih u snu. Možda se domognemo djece bez borbe i ubijanja.

— Čemu da čekamo, do vra- ga? — umiješa se Gruber. — Muči me ta prokleta noga, a bit će još gore ako cijelu noć provedem ležeći na hladnoj zemlji. Napadnimo ih odmah i svršimo već jednom s time. Zabrinut sam za djecu i želim da ih što prije oslobodimo.

Gruber je imao drugi razlog zbog kojeg je požurivao da napadnu još večeras, za sumraka. Želio je ubiti Jasona Huntzinger-a, a to ne može za dana jer bi ga netko mogao vidjeti. Ako ga metak pogodi u mraku, tko će dokazati da to nije učinio Indijanac. Osim toga, pod okriljem noći može se brzo vratiti u stanicu. Svladat će onu dvojicu čuvara, razbiti okovani sanduk, napuniti bisage parama i odmagliti. Kad se potjera vrati, bit će već daleko, jer noću neće moći slijediti njegove tragove.

Jedan od trojice vojnika koji su pratili kočiju složi se s Gruberom.

— Mislim da je bolje da napadnemo još večeras. Ako se nešto dogodi s škrinjom dok mi goñimo Indijance, ostatak života provest ćemo u tvrđavi.

Tippett je malo oklijevao, ali naposljetku kimne.

— U redu. Krećemo čim zađe sunce.

Tiho, da ga nitko ne čuje, Gruber olakšano uzdahne.

XI

Ljudi su nestrpljivo čekali zalaz sunca. Tippett je hodao amo-tamo. Nije bio siguran da je donio pravu odluku, ali što je, tu je. Sunce je naposljetku zapalo.

— Krenimo! — reče Tippett i pomogne Santistevanu da podigne Grubera na konja. Gruber problijedi, a graške znoja izbiju mu na čelo.

— Želite li da vas ostavimo ovdje? — upita ga Tippett. — Nema potrebe da idete s nama.

— Idem. To su moja djeca, gospodine Tippett.

Vraga su tvoja, pomisli Tippett, no želio je vidjeti što Gru-

ber smjera. Kad su prešli polovicu puta, nebo je već postalo sivo. Tippett potjera konja malo brže, jer je želio napasti prije nego što padne noć. Pregazili su potok, krenuli obronkom i prikrali se maloj uzvisini u pozadini indijanskog sela. Kad su stigli do vrha, četa od devet ljudi se zaustavi. U nizini ležalo je selo, tiho i mirno. Iz kupolastih šatora dizao se dim. Neki pas zalaje, a jedno dijete zaplače.

— Pucat ćemo u zrak — naredi Tippett. — Možda će to biti dovoljno, dakako, ako ne zapucaju na nas. U svakom slučaju ne pucajte u žene i djecu. Jel' jasno?

Nitko ne odgovori, no Tippett nije to ni očekivao. Potjera konja niz padinu, a ostali krenuše za njim. Raširili su se u liniju da ne bi pogodili jedan drugog kad dođe do pucnjave. Pola kilometra nizvodno Tippett opazi konje i oko njih nekoliko Indijanaca. Skrene pogled ponovno prema selu i tog trena začu prodoran ženski vrisak. U selu su ih opazili. Nastade strka. Muškarci, žene i djeca bježali su iz šatora. Većina nije imala oružje.

Začu se jedan hitac. Kao da je to bio samo signal za bijele napadače. Lijevo i desno od Tippetta zapraštaše puške.

Tippett nije pucao. Pogledom je među Indijancima tražio troje bijele djece. Jedna se žena srušila pogodena metkom.

— Prokletstvo! — Tippett se izdere glasno — rekao sam da ne pucate u žene!

Činilo se da ga nitko nije čuo, jer padne pogodeno još nekoliko muškaraca i žena. Indijanci, koji su se do tog trenutka vrtjeli u krugu, stanu bježati. Nekoliko

hrabrih ratnika ispalilo je po jedan metak iz starih pušaka, što su se nabijale kroz cijev. Kad su ispraznili puške, krenuše za ostalima stvarajući živi zid da bi ih zaštitili.

Tippetu se smuča u želucu. Dogodilo se upravo ono čega se bojao. Bio je lud, pomisli, što je vjerovao da će se ljudi iz potjere moći svladati. Uspraviši se na konju, poviče glasno:

— Jasone! — Jasone! Lezite sve troje! Ne mičite se dok ovo ne prođe!

Zaustavi konja ispred prvog šatora. Ostali projuriše mimo njega.

— Prekinite potjeru! — zaurla Tippet.

Bilo je uzalud. To su sada bili lovci koje je obuzela lovačka strast. Kao da su progonili životinje a ne ljude.

Tippett sjaše. Počeo je zavirati redom u sve šatore. Iako je u ruci držao revolver, nije namjeravao pucati osim u samoobrani.

* * *

Jason Huntzinger sjedio je pored vatre prekriženih nogu kad začu prodoran ženski krik. Bio je u šatoru obitelji koja se brinula o njima. Još nije ni ustao kad začuje puščani hitac. Odmah zatim počne puškaranja.

Indijanka Dabrova Žena pojuri prema izlazu iz šatora, odmakne zastor i izleti napolje. Jason je trenutak oklijevao. Nije znao da li da bježi ili da ostane. Nije znao tko su napadači, Indijanci ili bijeli ljudi.

Jedan metak probije šator, zabije se u vatru i razbaca žeravicu. To ubrza njegovu odluku.

— Dodi! — on pozove Charity.

Jednom rukom zgrabi pušku, a drugom Matta za zdravu ruku i odvuče ga iz šatora. Seoski vrač uspio je oblozima načinjenim od nekih trava smanjiti oteklinu i ublažiti bol u ranjenoj ruci.

Charity je trčala što su je noge nosile. Jason je jurio za njom vukući Matta, koji je vrištao od straha. Pokraj njih jedna Indijanka padne na koljena i sruši se licem prema zemlji.

Bilo je gotovo posve mračno. Našli su se u koritu potoka, između zakržljalog drveća kroz koje jahači nisu mogli proći. Meci su fjukali i skidali lišće s drveća. Jason začu kako ga netko zove po imenu. Bio je neodlučan. Da li da stane ili da bježi dalje?

Odluči stati. Bio je gotovo bez daha. Charity je također teško disala, a Matt je cvilio poput ranjene životinje. Jason ga privuče i zagrlji.

— Sve je u redu, Matt.

Dječak se umiri, više zbog Jasonove blizine nego zbog njegovih riječi.

— Što da radimo? — upita Charity.

— Netko me zvao. Odakle znaju za nas? Valjda im je Gruber rekao.

— Možda je trebalo da pođemo s Indijancima.

Jason razmisli.

— Ne vjerujem da bi nas ponovo primili. Ovo ih je snašlo zbog nas!

— Da se vratimo?

Jason je trenutak razmišljao o njezinu prijedlogu.

— U redu. Ako spaziš da se netko približava, viči. Mogli bi pomisliti da smo Indijanci i pucati u nas.

Odlučiše da se vrate u Indijansko selo. Pucnjava se stižala jer su Indijanci nestali u tami i sakrili se u gustom grmlju. Tu i tamo još se čuo poneki povik.

Jason se prvi uzvère uz strmu obalu potoka. Okrene se i pruži ruku Mattu. Uz Charitynu pomoć oprezno izvuče dječaka iz skrovišta nastojeći da mu ne ozlijedi ruku. Na kraju pomogne i sestri.

Kad se okrenuo, nađe se licem u lice s Gruberom. Ugleđao ga je djelić sekunde prije nego Gruber njega. Isti tren uperi u nj pušku i otkoči je. Na taj zvuk Gruber se skamenio. Revolver što ga je držao u ruci bio je uperen prema zemlji.

— Baci revolver ili ćeš dobiti metak i u drugu nogu! — zapovijedi Jason.

Plamen što je izbio iz šatora što se nalazio iz Gruberovih leđa osvijetli Jasonovo preplašeno ali odlučno lice.

— Nećeš se usuditi — Gruber reče.

— Vraga neću! — zakriješti Jason. — To sam već jednom učinio, zar ne?

Gruber krene šepajući prema njemu. Nije se usudio podići revolver. Jason je znao da mora pucati ako ne želi da ga Gruber dohvati. Prislonio je prst na obarač. Sjetivši se glasa koji ga je u jeku borbe zvao po imenu, on poviče:

— Hej! Ovdje Jason! Dodite po nas ili ću ustrijeliti ovog lopova.

Iza Gruberovih leđa približavao se neki čovjek, visok, širokih ramena i svijetlosmeđe kose.

— Ovaj čovjek ukrao nam je konja i pušku i ostavio nas da umremo u preriji! — vikao je

Jason. — Želi me ubiti jer sam ga ranio i vratio našeg konja!

— Što kažete na to? — Tippet upita Gruber. — Čini mi se da ste rekli da su to vaša djeca.

Pucnjava je u međuvremenu posve prestala. Sa svih strana približavali su se ljudi iz potjere.

Gruber je oklijevao.

— Bacite revolver! — naredi Tippet iza Gruberovih leđa. — Bacite ga ako ne želite da vam zatjeram metak u leđa.

Gruber zakuka ne okrenuvši glave.

— Valjda ne vjerujete više njemu nego meni. Rekao sam vam da je pokvaren i zao.

Tippet se okrene Charity.

— Što ti kažeš, djevojčice? Je li taj čovjek vaš otac?

— Nije. Moj brat vam je rekao istinu. Ovaj čovjek nam je ukrao konja i pušku. Jason je vratio konja i oduzeo mu oružje. Kad nas je ponovno napao, Jason ga je ranio.

— Bacite revolver, Gruberu! Neću više ponavljati.

Gruber nenadano jurne naprijed. Tijelom udari Jasona i obori ga na tle. Jasonova puška opali, ali promaši. Gruber u padu pokuša zgrabiti Jasona, ali se on izmakne.

— Stani ili ću te ubiti, prokletiće! — poviče Tippet.

Gruber nije poslušao. Zgrabio je Charity, otrgao je od Matta i privukao k sebi.

— Baci revolver, Tippet! I vi ostali, bacite puške!

— Pusti djevojčicu! — reče Tippet.

Gruber odmahne glavom. Jason se pitao hoće li se itko usuditi pucati na Gruber. koji je ispred sebe držao njegovu sestru.

Nadao se da neće. Bilo je odviše mračno da bi se moglo nišani ti.

– U redu. Što želiš? – upita Tippet naposljetku.

– Dobroga konja i jedan sat prednosti.

Tippet se okrene Jasonu.

– Je li vam učinio još što-god? Je li on ubio vaše roditelje?

Jason odmahne glavom.

– Nije, gospodine. Oni su po-ginuli kad su se kola prevrnula u provaliju.

Tippet je trenutak oklijevao. Naposljetku se odlučio.

– U redu, Gruberu. Dajem vam svoju riječ. A sad pustite djevojčicu.

– Jok! Neću je pustiti. Da je pustim, raznijeli bi me na ko-made.

– Dobro, onda je pusti čim kreneš.

– Pristajem. A sad mi dovedite konja, najboljeg što ga imate.

– Teškom mukom ustane, pa-zeći da djevojčica bude stalno ispred njega.

– Dovedite mu konja – na-redi Tippet jednom od moma-ka iz poštanske stanice.

– Najboljega! – dobaci Gru-ber. – Želim onog dorata šare-ne glave.

– Toga ne možete dobiti – reče jedan od vojnika iz pratnje.

– On pripada vojsci.

– Baš me briga. Želim toga konja – reče Gruber i podlak-ticom stisne Charityn vrat. Dje-vojčino lice pocrveni i ona se počne gušiti.

– Dajte mu toga konja – re-če Tippet.

Kad su doveli životinju, Gru-ber se počne povlačiti natraške vodeći konja i djevojčicu.

Jason nije vjerovao da će Gruber pustiti njegovu sestru. Možda mu Tippet vjeruje, jer ga još ne poznaje. Nenadano se zaleti prema Gruberu. On po-kuša uperiti revolver u nj, ali nije bio dovoljno brz. Zato za-mahne revolverom na slijepo. Cijev pogodi Jasona posred če-la. Pred očima mu zaiskre tisu-će zvijezda. Nakon toga utonuo je u mrak.

Tippet uperi revolver u Gru-bera nadajući se da će on ispu-stiti djevojčicu, no Gruber je ni-je puštao. Malo je posrnuo, ali je i nadalje čvrsto držao Char-ity, koja se od stiska gotovo gu-šila. Držeći u drugoj ruci revol-ver i uzde, Gruber se polako po-vlačio.

– Puštamo te, Gruberu, no ako ne oslobodiš djevojčicu, ulovit ćemo te prije ili poslije – zaprijeti Tippet.

Znao je da je to jalova prijet-nja. Gruber je dobio najbržega konja. Kad jednom nestane, nit-ko ga neće moći stići.

Gruber se izgubio u mraku. Vjerojatno je popustio stisak oko Charityna vrata, jer djevoj-čica počne kašljati. Nakon ne-koliko trenutaka začu se topot kopita. Gruber se udaljavao u galopu.

– Podimo! – naredi Tippet – Netko od vas neka uzme di-jete, a ja ću dječaka.

XII

Jason se osvijesti. Osjećao je nepodnošljivu glavobolju, koja se pri svakom pokretu konja pojačavala. Tippet osjeti da se dječak miče.

– Boli te glava?

– Boli. Što se dogodilo?

– Nasrnuo si na Grubera i pokušao ga spriječiti da odvede tvoju sestru. Udario te revolverom.

– Gdje je Charity?

– Odveo ju je – Tippet reče kao da se ispričava. – Nismo ga mogli spriječiti. Bilo je mračno, pa se nismo usudili pucati.

Jasonu se zavrtilo u glavi i da ga Tippet nije pridržao, pao bi s konja.

– Hoćeš li da stanemo da se odmorimo?

– Neću. Idemo dalje – procijedi Jason kroz stisnute zube.

Tippet ipak zaustavi konja i okrene se ostalima.

– Noću ne možemo slijediti tragove. Najbolje je da ovdje prenoćimo. Do sutra će momku već biti bolje.

– Ne brinite za mene – Jason će tvrdoglavo. – Ja mogu dalje.

– Nema svrhe, sine. Ne vide se tragovi.

Tippet sjaši i pomogne Jasonu da side s konja.

– Potražite suhoga granja i zapalite vatru – reče on svojim pratiocima. – U bisagama imam nešto hrane.

Priveže konja za kolčić, izvadi iz bisaga hranu i pribor za jelo i vrati se do Jasona.

– Jeste li dobrovoljno pošli s Indijancima ili su vas odveli silom?

– Sami smo tako odlučili – odgovori Jason. – Matova ruka se zagnojila, pa sam prihvatio njihovu ponudu da mu pomognu.

– Jesu li s vama postupali dobro?

– Jesu. Kao da smo njihovi.

– Žao mi je što smo ih napali. Vjerovali smo da su vas odveli silom. Osim toga, bojali smo se

da vam nešto ne učine ako saznaju da smo krenuli u potjeru.

Tippet se zagleda u vatru.

– Kako glava? Je li ti bolje?

– Dobro je dok je ne mičem.

– Što se zapravo dogodilo vašem ocu i majci?

– S kola je otpao kotač. Kola su se prevrnula, skliznula niz strminu i prignječila roditelje. Nismo ih pokopali jer ih nismo mogli izvući ispod kola. Jesam li pogriješio što sam ih ostavio?

– Ne brini, sine. Poslat ćemo nekog da izvuče njihova tijela i da ih pokopa. Jeste li se držali kolnog puta?

– Jesmo, gospodine.

– Onda ih je netko sigurno već našao i pobrinuo se za njih. Neka te to ne muči.

Tippet je kradom promatrao Jasona. Visok je za svoje godine, zaključ. Suh je i žilav, a što mu nedostaje na težini, nadoknađuje hrabrošću. On i njegova žena nisu imali djece. Da imam sina, pomisli, želio bih da bude poput Jasona.

– Što namjeravaš kad nađemo tvoju sestru?

– Mislim da ćemo nastaviti put.

– Kamo ste naumili?

– Na zapad, da potražimo sreću u rudnicima.

– U Koloradu ili u Kaliforniji? – upita Tippet.

– U Koloradu. Kao farmer, otac nije stekao ništa. Vjerovao je da će se obogatiti kao kopač zlata. Ako ne, u rudniku će barem imati stalan posao.

– Vjeruješ li da ćeš moći uzdržavati sestru i brata?

– Zacijelo – Jason će odlučno.

– Ako dopadnete šaka onim nametljivcima u Denveru, oni će...

Tippett zašuti. Ne može znati što ovu djecu čeka u Denveru, pa nema smisla da ih unaprijed plaši, zaključi.

— Što će oni? — Jason pokušava saznati.

— Ništa. No da sam na tvojem mjestu, držao bih se što dalje od takozvanih dobrotvorki.

Jason se nasmiješi.

— To i namjeravam.

Tippett je promatrao dječaka, njegovu smeđu i nepočešljanu kosu, plave oči i suncem opaljenom kožu. Svidao mu se taj momak, njegova odlučnost i samopouzdanje.

Jason odjednom ustane, uputi se prema Mattu koji je ležao kraj vatre i klekne pored njega. Dječaćić se razvedri kad ugleda brata. Jason mu dobaci nešto, našto se dječaćić veselo nasmije.

• Tippett napuni jedan tanjur slaninom i prženim krumpirom za Jasona, jedan za Matta, a jedan za sebe. Kad su pojeli, Jason očisti svoj i Mattov tanjur pijeskom, a zatim obojica legnu uz vatru.

Tippett je neko vrijeme sjedio kraj vatre i pušio lulu. Htio je upozoriti Jasona da pripazi kad stignu u Denver kako ih samozvani dobrotvori ne bi rastavili, ali je odustao, zaključivši da je još prerano govoriti o tome. Znao je da su siročad, a takva su djeca izazov za neke žene, koje smatraju da nije u redu da se djeca brinu sama o sebi. Možda su u pravu, imajući u vidu činjenicu da svijetom lutaju lešinari poput Grubera.

Tippett ustane i krene prema vatri oko koje su se skupili vojnici što su pratili poštansku kočiju.

— Postavite stražu — reče Tippett — ako nam Indijanci pokušaju vratiti milo za drago.

Vrati se djeci, koja su već zaspala. Prebaci preko njih svoj pokrivač i ispruži se pored vatre. Neko vrijeme ležao je budan. Bio je zabrinut zbog sanduka s novcem. Uvjeravao je sebe sama da nema razloga strahovati, ali to ga nije umirilo. Gruber je kriminalac i drži djevojčicu kao taoca. A u poštanskoj stanici stražu čuvaju samo dva čovjeka.

Kad se Tippett probudio, Jason je već stajao pokraj vatre i grijao promrzle ruke. Da ne gube vrijeme, svi su pojeli samo hladan obrok i odmah zatim oseldlali konje. Tippetta je još morila briga zbog sanduka s novcem. Obratio se jednom od vojnika.

— Vratite se u stanicu i čekajte. Onoj lopuži moglo bi pasti na um da pokuša nešto sa sandukom. Mi ćemo i dalje slijediti njegov trag.

Kaplar Mott i dvojica vojnika odmah krenu. Tippett preda malog dječaka jednom od Miltonovih momaka, a Jason sjedne u sedlo iza njega.

— Kako je jutros s tvojom glavoboljom?

— Bolje — reče Jason očekujući nestrpljivo da krenu.

Tippet povede kolonu. Slijedio ga je Santistevan, mrzovoljan zbog neprospavane noći, a za njim ostali. Tippettu nije trebalo više od petnaestak minuta da pronade Gruberov trag. Strahovao je svaki put kad bi se približavali vrhu neke uzbrdice. Kad im je uzeo konja i pušku, Gruber se već jednom pokušao riješiti djece. Sinoć je pokušao ubiti Jasona. Neće se ustruča-

vati da ubije djevojčicu ako zaključí da mu ona više ne koristi ili da mu smeta.

Trag je vodio prema sjeveru. Gruber je jašio u galopu, namjeravajući odmaknuti što dalje. Iznenada je trag skretao pod pravim kutem prema zapadu. Tippetta je obuzela tjeskoba. Kad je nakon četiri kilometra trag ponovno skrenuo pod pravim kutem prema jugu, više nije bilo sumnje: Gruber se uputio prema poštanskoj stanici.

Iako je znao da to ne koristi, Tippet podbode kona i prede u galop. Jason ga šutke uhvati čvrsto oko pasa.

Sad barem ima nade da djevojčica ostane živa, zaključí Tippet. Gruber želi novac. Da bi ga se domogao, poveo je djevojčicu kao taoca. Ako mu to pođe za rukom, vjerojatno je neće vući i dalje sa sobom.

XIII

Gruber je držao ruku na djevočinim ustima sve dok nisu odmakli dovoljno daleko. Tada je spusti, no Charity odmah počeo vikati. Gruber je pljusne i ona zašuti.

Rana na nozi boljela ga je i pekla. Sjetio se kako je udario Jazona i na tu pomisao bol u nozi malo popusti. Nadao se da ga je udario dovoljno jako.

Jašio je prema sjeveru računajući da bi potjera za njim mogla krenuti još za mraka. Nešto poslije skrene naglo na zapad, a nekoliko kilometara dalje pod pravim kutem na jug prema poštanskoj stanici.

Od uzbuđenja zaboravio je na bol u nozi. Novac mu je već bio tako reći u rukama. Nije se bojao da će ga potjera dostići.

Bojao se jedino da ne krene ravno prema stanici i stigne onamo prije njega.

Djevojčicu je poveo iz dva razloga: prvo, spriječio je da ga ubiju na licu mjesta, i drugo, vjerovao je da će potjera zbog djevojčice slijediti njegov trag i da zbog toga neće krenuti prije zore. U protivnom, kad bi se najprije uputili prema poštanskoj stanici, izgubili bi mnogo vremena dok ponovo pronađu njegov trag.

Sjeti se Tippetta. Jedino je taj čovjek posumnjao u njegovu priču. On će zacijelo pogoditi njegovu namjeru da opljačka sanduk s novcem. Podbode konja i natjera ga ponovno u galop. Čvrsto je držao djevojčicu kako ne bi pokušala skočiti s konja. Možda će mu još biti potrebna.

Prešavši dvadesetak kilometara, ugleda naposljetku poštansku stanicu. Laknulo mu je kad spazi da ispred stanice nema privezanih konja. Charity pokuša viknuti, ali on joj rukom zatvori usta i sjaše. Nije bilo vremena da potraži nešto čime bi joj začepio usta. Stoga izabere najjednostavniji i najbrži način: udari je šakom i djevojčica padne bez glasa na tlo.

S revolverom u ruci prišulja se zgradi tiho i brzo. Unutra je gorjelo svjetlo. Izašao je neki čovjek. Stao je, protegnuo se i uputio se prema šupi iza kuće. Gruber brzo krene za njim. Začuvši da su se vrata šupe zatvorila, zaobide kuću i postavi se uz vrata.

Nije morao dugo čekati. Čovjek otvori vrata. Gruber zamahne revolverom i udari ga po tjemenu. Začu se mukli udarac i čovjek se sruši bez glasa. Gru-

ber je ustanovio da je čovjek ostao na mjestu mrtav. U njemu prepozna Ratcliffa, Tippettova pratioca koji je čuvao sanduk s novcem. Odvuče ga dovoljno daleko od kuće i potom se vrati.

Znao je da mora požuriti. Tippet i ostali mogli bi stići svakog trenutka ako su pogodili što smjera. On požuri do prednje strane zgrade, oprezno se približi prozoru i proviri. Dvije žene sjedile su kod stola, a vojnik koji je zajedno s Ratcliffom čuvao novac koračao je amo-tamo po sobi. Nekoliko puta pogledao je nestrpljivo prema prozoru, očito čekajući da se pojavi Ratcliff.

Gruber se povuče. Ako posumnja, vojnik bi mogao postati opasan. Zauzeo je položaj na uglu zgrade i čekao. Prije ili poslije vojnik će izići da potraži Ratcliffa.

Naposlijetku vrata se otvore. Gotovo istog trenutka djevojčica se osvijesti i zavrišti. Vojnik izide i Gruber podiže revolver. Charity zaviče ponovno. Gologlav i u košulji vojnik potrči prema uglu zgrade.

Gruber opali i promaši jer se vojnik već pomakao. Prije nego što je dospio ponovo opaliti, vojnik zamakne iza ugla.

Gruber osjeti prazninu u želucu. Okrene se i potrči prema stražnjoj strani zgrade. Vojnik je viknuo:

— Ratcliffe! Jesi li ovdje?

Gruber naglo zaokrene iza ugla. Učinio je to prenamo i njegova ranjena noga popusti. Imao je sreću što je pao jer ga je vojnik čekao i ispalio metak na njega. Ležeći na zemlji, Gruber opali gotovo istovremeno. Obojica su promašila. Gruber nije vidio svog protivnika, ali je

znao da ni on ne vidi njega. Brzo se otkotrljao na stranu jer je pucnjem odao protivniku svoj položaj. Učinio je to u pravi trenutak jer je vojnik opalio drugi put. Metak se zabio u tlo ni pedale daleko od Gruber i zaspao ga zemljom. Gruber nije dospio ispaliti svoj revolver jer se vojnik brzo povukao.

Počne se povlačiti pužući. Čuo je žene kako dozivaju Charity i djevojčicu kako se odaziva. Ako ubrzo ne ubije tog vojnika, rasplinut će se njegov san o bogatstvu, zaključio Gruber.

Činilo se da ga mrak dobro štiti jer vojnik nije više pucao. Gruber teškom mukom ustane, ne skidajući pogled s ugla iza kojeg je nestao protivnik. Šepajući dođe do suprotnog ugla i uputi se prema prednjoj strani stanice.

U mraku razazna Charity, koja se približavala trčeći. Nije ga vidjela jer je bio u sjeni. Bježala je k ženama koje su stajale na dovratku i dozivale je. Gruber dopusti da im se pridruži. Starija žena podiže djevojčicu i odnese je u kuću. Gruber se vrati iza kuće. Bude li miran, možda će vojnik povjerovati da ga je ubio. Možda će proviriti iza ugla da to provjeri.

Slabo svjetlo zvijezda obasjalo je okolicu. Ako klekne, možda će, kad se protivnik pojavi, nazreti njegovu glavu i ramena prema zvjezdanom nebu. Strpljivo je čekao s revolverom u ruci. Čekao je gotovo pet minuta, a onda začu tiho struganje čizama. Uperi revolver prema mjestu gdje je očekivao da će se vojnik pojaviti.

Tamna sjena prekrije nekoliko zvijezda. Gruber opali i bljesak nakratko osvijetli predio

iza zgrade. Gruber na trenutak ugleda vojnika. Vidio je kako se njegovo tijelo trgnulo i znao da je pogodio.

Potrčao je prema oborenóm vojniku, prislonio revolver na njegovo tijelo i opalio još jedanput. Odmah zatim potrčao je ispred zgrade, prišao vratima i otvorio ih.

Starija žena držala je zaplakanu djevojčicu. Kad je ušao, sve tri okrenuše glave prema njemu.

— Gdje je sanduk s novcem?

— upita Gruber.

Žene su šutjele. Gruber šepajući priđe mlađoj ženi i ošamari je. Nije imao ni vremena ni volje da s njima raspravlja ili da im prijeti. Valjda su shvatile da s njim nema šale jer starija od njih reče:

— Tamo preko, u ostavi.

Gruber prođe kroz sobu ne ispuštajući žene iz vida. Gurne vrata ostave i izvuče okovani sanduk. Spustivši pušku na pod izvuče revolver, pažljivo nacilja i opali. Lokot nije popustio i on opali još jedanput. Brava popusti i Gruber podigne poklopac.

U sanduku nađe četiri platnene vrećice pune novca. Uzme dvije jutene vreće i u svaku stavi po dvije vrećice s novcem. Jutene vreće sveže zajedno komadom užeta, podiže pušku i krene prema vratima. Okrene se i pogleda prestravljene žene. Morat će ih ubiti, zaključa. Ionako je već ubio dva čovjeka, pa mu sigurno ne gine najoštrija kazna ako ga uhvate. Podigao je revolver. Obje žene i djevojčica gledali su ga prestravljeno.

— Dovedite djevojčicu ovamo! — zapovjedi.

Gospoda Plowman pokori se poput ptice koju je opčinila zmija. Spusti djevojčicu na pod držeći je za ruku. Gruber je uhvati za drugu ruku i privuče k sebi.

— U redu. Vratite se na svoje mjesto.

Gospoda Plowman povuče se. Progutavši slinu reče:

— Nećete imati koristi ako nas ubijete. Mi ionako ne možemo u potjeru za vama.

— Možete me odati, a ako me uhvate, svjedočit ćete protiv mene.

— Nećemo. Zaklinjem se!

Gruber se surovo nasmije i palcem povuče lokot na revolveru. Tog trenutka Charity ga divlje povuče za ruku. Gruber je stisne kako bi spriječio da se ne istrigne. Mlađa žena vrisne i padne onesviještena. Gruber ljutito spusti revolver i udari djevojčicu, koja padne pred njezove noge. Iznenada se ipak predomislio. Odluči da poštedi žene. Zaista nema koristi od toga ako ih ubije. Baš naprotiv. To bi mu moglo samo naškoditi. Progonitelji su mnogo uporniji kad gone ubojice žena.

Izvuče kroz vrata poluonesviještenu djevojčicu. Vukao ju je prema mjestu gdje je bio ostavio konja. Djevojčica se pokušavala istrgnuti iz ruku i pobjeći glasno dozivajući žene.

Gospoda Plowman je prišla vratima i gledala za njima. Nije ih vidjela zbog mraka, ali je zapamtila kojim su putem pošli.

Gruber je bio dobre volje. Najradije bi zapjevao od sreće. Prebacio je preko ramena jutene vreće s novcem, koji će mu dostajati da do kraja života živi

u raskoši. Imao je najbržega konja. Za koji trenutak će uzjašiti i odmagliti.

Ako potjera krene za njim i uhvati ga, što nije vjerojatno, imao je taoca koji će ga štititi.

Djevojčica je i nadalje dozivala u pomoć, što razljuti Gruberu.

– Umukni već jednom ili ću te ponovo udariti!

Charity se prestraši i zašuti. Kad stigoše do konja, Gruber je podiže u sedlo i teškom mukom uzjaši iza nje. Usprkos bolovima i slabosti bio je zadovoljan. Sad je bogat. Napokon je bogat.

XIV

Kaplar Mott jahao je s dvojicom vojnika ravno prema poštanskoj stanici. Zbog slabog konja što ga je Gruber zamijenio za dorata stigli su u stanicu tek pred jutro.

Dočekaše ih žene očiju crvenih od plača. Odmah su znali da nešto nije u redu. Gospodica Jane Newton bila je, činilo se, posve shrvana. Gospoda Plowman bila je mirna i prisebna.

– Bio je ovdje. Ubio je Ratcliffa i vašeg druga. Uzeo je novac i nestao.

Mott sjaši i priveže konja. Ostala dvojica učiniše isto.

– Gdje je Simpsonovo tijelo, gospodo? – zapita Mott.

– Iza zgrade. Htjele smo ga unijeti u kuću, ali je pretežak.

Mott se uputi prema stražnjoj strani zgrade. Dva vojnika pratila su ga u stopu. Znao je da se nalazi u teškoj situaciji. Dobio je zadatak da prati poštansku kočiju i da pazi na pošiljku novca. Novac je nestao, a Simpson je mrtav. Odgovarat će za sve to.

Kleknuo je pored Simpsona i dirnuo mu lice: bilo je hladno. Gledajući mrtvog druga, Mott osjeti kako ga obuzima divlji bijes. Simpson je bio dobar vojnik, deset godina je vjerno služio. Bio je visok i lijep muškarac, vedra smijeha i pouzdan. Matt se smatrao odgovornim za njegovu smrt. Nije smio poći u potjeru. Trebalo je da ostane ovdje i da čuva novac. Da je učinio tako, Simpson bi bio živ i novac ne bi nestao. U Denveru će ga zbog toga pozvati na odgovornost.

Ovog trenutka ne preostaje mu drugo nego da pokopa druga i pratioca Ratcliffa. Treba požuriti jer čim stignu Tippet i ostali, krenut će u potjeru za Gruberom.

U jednoj šupi nađe dvije lopate, koje ponese uz blagu strminu iza stanice. Za njim krenu dva vojnika noseći Simpsonovo tijelo. Položiše ga na zemlju i vratiše se po Ratcliffa.

Mott isprazni Simpsonove i Ratcliffove džepove. Označi dva mjesta na zemlji i vojnici se latiše posla. Ono malo stvari i imovine što je našao u džepovima Mott odnese u stanicu i metne na stol.

– Je li djevojčica još s njime?

– upita gospodu Plowman.

Žena samo kimne.

Sanduk je još bio na mjestu gdje ga je Gruber ostavio. Gledajući ga, Mott osjeti prazninu u želucu. Zbog toga će sigurno izgubiti čin, a možda zaraditi i postelju u zatvoru.

Vojnici počеше zatrpavati grobove kad se na vidiku pojavi Tippet sa pratnjom. Projašili su mimo stanice i uputili se ravno prema njima. Tippetovo lice bilo je mrko.

– Ratcliff i Simpson? – on upita kratko.

Mott kimne.

– Ratcliff je dobio udarac po glavi, a Simpson je ustrijeljen.

– Pretpostavljam da je sanduk obijen i da je novac nestao?

– Točno, gospodine.

– Je li pustio djevojčicu?

– Nije. Poveo ju je sobom.

– Pokopajte ih što brže. Uzet ćemo nešto hrane krećemo za deset minuta.

– Što će biti sa ženama? – upita Mott.

Tippett pogleda Miliona, službenika stanice.

– Najbolje da vi ostanete s njima.

Milton se složi. Tippett i ostali iz njegove pratnje okrenu konje i odjašu do stanice. Mott počne kao opsjednut bacati zemlju u jedan od grobova.

– Požurite, momci – reče dvojici vojnika. – Jedina mogućnost da ne svršimo u zatvoru jest da vratimo taj prokleti novac.

Izjahali su sat prije podneva. Jason je sada imao vlastita konja. Jahao je iza Tippetta, koji je bio na čelu kolone. Slijedili su ga redom Mott, dva vojnika iz pratnje i Santistevan. Na kraju kolone jahala su dva momka iz poštanske stanice.

Jason se ogledavao dok je još vidio sićušnu priliku svog brata. Tada se okrenuo naprijed, uspravan poput motke.

Lica umrljana od suza Matt pokušava potrčati za bratom, ali ga Jane Newton sustigne i dovede natrag. Uvede ga u kuću i uzalud pokušava utješiti.

– Morat ćemo pripaziti na tog dječaka, jer će nam inače pobjeći – reče Milton.

Iako sâm nije imao djece, Milton je volio djecu. Razmišljao je što će biti s ovo troje siročadi. Troje, dakako, ako djevojčicu dovedu živu. Neće se moći brinuti sami o sebi. Stariji, Jason, iako sposoban i samopouzdan, neće moći uzdržavati ni sebe a kamoli još dvoje. Poslat će ih u sirotište, ako u Denveru postoji takva ustanova, ili će ih rastaviti i smjestiti kod raznih obitelji.

Sredinom popodneva Milton začu neki povik. Otvori vrata i opazi kolonu kola koja se približavala s istoka. Sva kola bila su teško natovarena, a tovari prekriveni platnom i pritegnuti remenjem. Ukupno sedam kola. Zaustavili su se ispred zgrade i pri tom uzvitlali prašinu. Vozači pritegoše kočnice i siđoše s kola. Nagrnuše u sobu i Milton odmah donese nekoliko boca viskija i čaše.

Milton nije namjeravao pričati o razbojstvu, ali ljudima nije promakla poštanska kočija što je stajala ispred stanice.

– Što je s onom kočijom? – netko od njih upita.

– To je duga priča – Milton odgovori.

– Imamo vremena.

Milton naposljetku ispriča što se dogodilo. Još prije nego što je završio, gospoda Plowman priđe vodi kolone.

– Možemo li poći s vama? – upita. – Putovale smo u onoj kočiji, ali tko zna kad će opet krenuti. Iduća će stići tek za nekoliko dana.

Čovjek je oklijevao. Zamijetio je da se Jane Newton drži postrance. Nisu mu izbjegle tvrde crte oko njenih usana ni pogled

kojim je promatrala boce viskija.

– I ona? – on upita i mahne glavom prema djevojci.

Gospođa Plowman okrene se prema Jane Newton.

– Jane, želite li poći s ovim ljudima u Denver?

– Da, ukoliko neće ovdje sjediti i piti cijelo poslijepodne.

Činilo se da se vođa kolone odjednom pokajao što je pristao da te dvije žene povede sa sobom. No nije više mogao povući svoju riječ.

– U redu. Podimo! – reče i obrati se gospođi Plowman.

– Vi, gospođo, možete u moja kola.

Ona kimne, a oči joj zatreptaše.

– Što je s dječakom? Je li njezin? – upita čovjek glasom punim nevjerice.

Gospođa Plowman odmahne glavom.

– Nije. On je siroče.

– Vodite li i njega sa sobom?

– Dakako.

Nenadano se Matt istrgne iz ruku Jane Newton, potrči prema vratima i izleti napolje prije nego što ga je itko mogao zaustaviti. Vođa kolone bio je spor čovjek; pa je Jane Newton izjurila kroz vrata prije njega.

Matt je trčao putem kojim su otišli njegov brat Jason i ostali. Podigavši suknju, Jane Newton potrči za njim.

– Zašto bježi? – upita vođa kolone.

– Preplašio se. Jedan kriminalac oteo je njegovu sestru, a stariji brat pošao je s ostalima u potjeru. Želi ostati dok se ne vrate.

– To me ne čudi. Zašto ga ne ostavite?

– Netko se mora brinuti o njemu. Starijem bratu je petnaest, a sestri jedanaest godina. To troje djece ne mogu se brinuti sami o sebi.

– Pa tko će se brinuti o njima?

– Već netko, iako ne vjerujem da će jedna obitelj uzeti sve troje.

– Zar ne bi trebalo pitati i njih?

Gospođa Plowman ga pogleda ozlojeđeno.

– Nisu dovoljno odrasla da znaju što je za njih dobro.

– Možda žele ostati zajedno.

Čovjek pogleda prema preriji. Dječak je pretrčao nekoliko stotina metara, ali mu ponestade daha. Jane Newton ga naposljetku uhvati, primi za ruku i počne vući natrag prema stanici. Dječak se žestoko opirao. Ona stane, prebaci ga preko svog koljena i ispraši mu tur. Kad ga je spustila na zemlju, on je udari nogom u potkoljenicu i stane ponovno bježati.

Gospođa Plowman pogleda vodu kolone. Bio je visok i nosio je bradu, koja nije mogla sakriti njegov smiješak.

– Pravi mali vrag, zar ne? – reče on.

– Treba ga naučiti redu. Čini se da je rastao poludiivlji.

Čovjek ne odgovori. Jane Newton je ponovno uhvatila Matta i isprašila ga drugi put. Silom ga je vukla prema stanici. Vođa kolone se okrene prema gospođi Plowman.

– Rekao sam da možete s nama – on reče hladno – no krećemo za pet minuta. Ako do tada ne budete spremne, mi odlazimo bez vas.

Rekavši to okrene se i ode. Stigavši do svojih kola, stade

provjeravati kočnice i kotače, a zatim pregleda konje i njihovu opremu.

Kad se vratila u stanicu, Jane Newton je bila raščupana i bez daha. Dječak također. Djevojka je bila sretna kad je Matta predala gospođi Plowman, koja dječaka uhvati čvrsto za ruku. Smirit će se čim krenemo na put, vjerovala je ona. U Dehveru ću mu naći pristojan dom, u kojem će ga paziti i dobro hraniti. Čim malo poodraste, poslat će ga u školu. Da ostane s bratom, rastao bi i živio poput divlje životinje i naposljetku bi postao kriminalac poput onoga prljavog tipa Grubera.

Voda kolone pomogne gospođi Plowman da se popne na kola koja su bila na čelu kolone. Posjela je dječaka na krilo i čvrsto ga obuhvatila rukama.

Iako preplašen, Matt nije plakao. Bio je napet, spreman da skoči s kola i pobjegne čim mu se pruži prilika.

XV

Jason nije mogao zaboraviti Mattovo zaplakano lice i njegovo dozivanje. Osjećao se kao da ga je izdao. Bio je uvjeren da Matt osjeća to isto. Njegov mali brat nije bio dovoljno odrastao da bi shvatio što se zbiva oko njega. Znao je samo to da su svi otišli i ostavili ga samog; njegov otac, njegova majka, Charity i sada Jason, koji mu je bio najjači oslonac.

Jason bi najradije zaplakao. Kamo sreće da su ih ti ljudi ostavili kod Indijanaca. Barem bi bili zajedno, dobro bi jeli i imali dobru odjeću. Nitko ih ne bi dirao i bili bi slobodni. Nau-

čili bi njihov jezik i mogli bi s njima razgovarati.

Nema smisla razmišljati o tome, zaključio Jason. Zurio je u Tippettova leđa. Otkrio je Gruberove tragove čim su se udaljili od stanice i sada ih je slijedio poput psa.

Jason je zavolio Tippetta, toga krupnog i prijaznog čovjeka. Vjerovao je da i Tippet voli njega, možda stoga što je to želio. Kad odraste, volio bi da bude nalik na njega.

Podbode konja i približi se Tippetu.

— Mislite li da će Mattu biti dobro?

— Dakako. O njemu se brinu dvije žene.

— Kad ćemo sustići Grubera?

Tippett se osvrne.

— Trag je stariji od dvanaest sati. Gruber ima najbržeg konja. Neću te zavaravati, ali moglo bi to potrajati.

— Mislite li da bi mogao... ozlijediti Charity?

Tippett je znao na što Jason misli.

— Zašto bi? Držat će je dok mu treba. Nakon toga će je pustiti.

Što će učiniti, pitao se Jason, ako na putu nađu Charity mrtvu. Na tu pomisao steže mu se grlo i zamagliše oči. Čvrsto odlučio da na to ne misli. Sve će biti u redu sa Charity i s Mattom. Sjeti se kako su još prije nekoliko dana brinuli zbog Mattove ruke i kako je naposljetku sve dobro završilo. I ovaj put će sve dobro završiti.

Tippett je jahao jednoličnim kasom. Nakon nekog vremena obratio se Jasonu.

— Dovde je jašio u galopu, a ovdje je usporio. Valjda mu se konj jako uznojio i umorio.

To obrađuje Jasona. Otkad su napustili poštansku stanicu, Tippet je neprekidno jahao umjerenom brzinom. Dječak je znao da njihovi konji mogu kasati neumorno cijelog dana. Ako Gruber nastavi korakom, mogli bi ga sustići brzo.

Kolona se razvukla na dužini od četiri stotine metara. Kaplar Mott jašio je pedesetak metara iza Jasona. Dječak je između sebe i Tippetta održavao razmak od samo pet metara, kako bi mogao razgovarati s njime.

Jason je znao da ljudi poduzimaju sve što mogu. Tjerali su konje koliko je to bilo moguće. Slijedili su Gruberov trag i vjerojatno ga neće izgubiti. Na zapadu se pojavilo nekoliko oblaka, ali od njih nije prijetila opasnost.

— Što mislite kamo se uputio, gospodin Tippet? — upita Jason.

— U planine. Možda u neko naselje gdje žive kopači zlata. A možda namjerava prijeći planine da bi došao u Kaliforniju.

— A ako do planina dođe prije nego što ga uhvatimo?

— Pa što ako i stigne?

— Možemo izgubiti trag.

— Sustići ćemo ga prije.

Jasona to nije umirilo. Bio je zabrinut i plašio se.

— A što ako one žene odvedu Matta u Denver prije nego što se vratimo?

— To je nemoguće. Druga kočija stiže na stanicu tek idućeg tjedna.

Jason se smiri. Barem ne treba brinuti o Mattu. Charity mu je glavna briga.

Tippet ponovno obrati pažnju na tragove. Jason je također proučavao zemlju. Želio je da jednog dana čita tragove poput

Tippetta. Ovo je bila dobra prilika da počne s učenjem.

Popodne je prolazilo polagano. Sunce se pomaklo prema zapadu i sada im je sjalo u oči. Činilo se gotovo nevjerojatnim da je još prije tjedan dana padao snijeg. Sada je iz suncem osušene zemlje probijala mlada trava, svježa i zelena.

Tippet je tjerao konja povremeno kasom, a povremeno galopom. Svaki put kad je prešao u galop, Jason se osjećao bolje.

Popodne se bližilo kraju. Jason se pitao zašto se Tippet odjednom žuri. Sunce se spustilo još niže i dječak odjednom shvati. Donji rub sunca nestao je na zapadu iza nečeg što se uzdizalo iznad ravnice. Jason napregne oči i stane pažljivo promatrati horizont.

Sablastan, gotovo nevidljiv zbog maglice, udaljenosti i prašine, na zapadu se uzdizao Stijenjak. Sunce se već napola skriilo iza jednog od najviših vrhunaca planinskog lanca. Svojim sve slabijim zrakama nenadano obasja snježnu poljanu ispod tog vrhunca.

Dječak osjeti kako ga prodoše srsi. Cijelog svog života želio je vidjeti Stijenjak, a sad se iznenada pojavio pred njim.

Shvati zašto Tippet žuri. Opazio je planine mnogo prije Jasona i bojao se da bi Gruber mogao umaknuti.

Sunce je nestalo iza vrhunca i svojim posljednjim zrakama otkrilo nepregledan planinski lanac što se pružao od sjevera prema jugu. Neko vrijeme oblaci su se doimali kao da su pozlačeni, a potom postupno poprimaše sivu boju.

Tippet je slijedio trag dok je bio vidljiv. Zatim je zaustavio

konja i sjahao. Stigoše i ostali. Svaki se pobrine za svoga konja. Kraj je bio suh, ali svi su imali čiture s vodom, a konje su napojili prije.

Jason se trudio da ne pokaže razočaranje koje je osjećao. Ako noćas ne krenu dalje, neće nikad stići Gruberu i Charity. Razbojnik će se domoći planina i njegovi tragovi izgubit će se na kamenom tlu.

Privezavši konje, ljudi se raspršiše po okolici tražeći suhe bizonove izmetine da bi naložili vatru. Jason neodlučno pride Tippettu, koji se bavio oko vatre.

– On će nam pobjeći, zar ne?
– reče i skupi obrve.

Tippett je neko vrijeme šutio. Naposljetku odluči.

– Čini se da je tako – odgovori.

– Zar ne možemo ništa učiniti?

– Ne znam što bismo mogli učiniti.

– Cijeli dan jahao je u istom smjeru. Ne mislite li da će tako nastaviti i dalje? – Jason upita.

Tippett je trenutak razmišljao.

– Možda, ali ako se pokaže da smo pogriješili, više ga nećemo naći. Osim toga, ako putem ostavi tvoju sestru, nitko je neće naći.

Jason je šutio. Naposljetku mu sine zamisao.

– Kako bi bilo da vi i ja krenemo još noćas, a ostali da nastave slijediti trag?

Tippett je na vatru bacao suhe bizonove izmetine dok se vatra nije rasplamsala. Tada se obrati dječaku.

– U redu. Učinit ćemo tako, ali samo pod jednim uvjetom:

ako nađemo nekog tko se razumije u čitanje tragova.

Jason se ogledavao, nestrpljivo čekajući da se svi okupe. Kad su se naposljetku svi vratili, Tippett upita:

– Zna li tko god među vama čitati tragove?

Neko vrijeme su svi šutjeli i Jason već gotovo izgubi nadu kad se javi jedan od momaka iz poštanske stanice.

– Ako ste mislili na ovakav trag, vjerujem da bih ga mogao slijediti, barem do planina.

– Jeste li voljni pokušati? – upita Tippett.

– Zašto?

– Noćas bismo ovaj momak i ja krenuli dalje. Ne možemo slijediti trag noću, ali ako bude i nadalje jahao prema zapadu, ima nade da ga ponovno nađemo kad svane.

– Dobra zamisao – složi se momak. – Mi ćemo sutra krenuti njegovim tragom.

Jason htjede odmah dovesti konja, ali Tippett ga zaustavi.

– Samo polako, momče. Ako namjeravamo putovati cijelu noć, konji se moraju odmoriti. To vrijedi i za nas. Lezi i zatvori oči. Pozvat ću te kad spremim nešto za jelo.

Jason posluša. Legao je i zatvorio oči. Sjetio se Mattova zaplakana lica. Nadao se da mu je dobro. Nema razloga da ne bude tako. O njemu se brinu one dvije žene. Charityn položaj je mnogo teži. Znao je koliko je Gruber zao i pokvaren i da neće oklijevati da ostavi ili ubije njegovu sestru. Ipak, do sada to nije učinio, tješio se.

Činilo mu se da je spavao samo nekoliko minuta kad ga je Tippett probudio. Jason ustane, pride vatri i uzme tanjur što mu

ga je pružio Tippet. Prione uz jelo jer je bio gladan kao vuk. Za to vrijeme Tippet dovede i osedla konje. Preostalu hranu stavi u jutenu vreću, koju priveže uz sedlo. Pomogne Jasonu u sedlo, a potom i sâm uzjaše i krene prema zapadu.

Iako je nebo bilo puno zvijezda, noć je bila crna poput smole. Tippet se očigledno orijentirao prema zvijezdama, jer je povremeno pogledavao prema nebu. Jahali su jednoličnim kasom.

Jason se nije dao lako obeshrabriti. Ipak, noćas je bio zabrinut zbog Matta i Charity. Nije mogao objasniti zašto se toliko brine za brata. Ostavio ga je sa ženama, koje ga možda neće obasuti ljubavlju, ali će paziti na nj. Strahovao je da bi Indijanci mogli napasti poštansku stanicu da bi se osvetili za napad na njihovo selo.

Neko vrijeme razmišljao je o toj mogućnosti, ali je naposljetku odbaci. Nije bilo vjerojatno da bi se Indijanci, nakon pretrpljenih gubitaka, imali volje upustiti u novu bitku. Pokopat će svoje mrtve, rasprijeti logor i otići.

Ipak nije mogao odagnati te misli.

XVI

Tippet je znao da mora štedjeti konja, pa su jahali umjerenom brzinom. Morat će jahati sve dok ne uhvate Grubera. Zato će se češće zaustavljati, da bi se konji odmorili i pasli travu.

Jason mu je neprekidno bio za petama. Neko vrijeme razmišljao je o dječakovom ocu. Nije mogao znati da je predodžba koju je o njemu stvorio bila po-

grešna, jer Jason nije imao ništa zajedničkog sa svojim ocem.

Nenadano Tippetu sine misao. Zašto ne bi on i njegova Mary primili ovu djecu. Oduvijek su željeli imati djece, ali ta im se želja nije ispunila. Djeci treba netko tko će se o njima brinuti. Nije bilo lako naći posao u Denveru ili u rudnicima zapadno od toga grada. Čak je i odraslu čovjeku bilo teško zaraditi za život, pogotovo ako je imao obitelj. Ako Jasonu i uspije da sve troje ostanu zajedno, svojom zaradom neće ih moći prehraniti.

A teško da će uspjeti ostati zajedno. Tippet se sjeti gospođe Plowman i Jane Newton. Te dvije žene neće na to pristati. Rastavit će djecu čim stignu u Denver.

Vrlo je vjerojatno i da će djecu uzeti ljudi kojima će ona služiti kao radna snaga, da bi napolatili stan i hranu.

Tippet je razmišljao što bi na to rekla njegova Mary. Nije bila više tako vitka kao nekad. Postala je zrelija, ali je njezina širokogrudnost ostala ista. Ne treba razbijati glavu time da li bi Mary pristala. Ludo bi se veselila, kao i on.

Okrene glavu i htjede upitati Jasona što on o tome misli, ali se predomisli. Najprije će pitati Mary. Osim toga, ne bi bilo pošteno da o tome razgovaraju u trenutku kad je Jason tako zabrinut za svoju sestru.

Vrijeme je polako odmicalo. Oko ponoći se Tippet zaustavi. Skine sedlo s konja i obriše mu leđa pokrivačem. Jason učini isto. Tippet izvadi konju žvale iz usta, ali ostavi uzde. Zatim pusti konja da se slobodno kreće i da pase.

Jason također pusti svoga konja. Nervozno je koračao amo-tamo.

– Bolje bi učinio da legneš i da se odmoriš – reče Tippet.
– Konji se moraju odmarati barem jedan sat.

Jason učini još nekoliko koraka, a zatim sjedne pokraj Tippetta.

– Teško je čekati – reče.

– Znam.

– Vjerujete li da ćemo sutra pronaći trag?

– Pokušat ćemo.

– Kako? – Jason upita.

– Kad svane, ja ću krenuti u jednom, a ti u drugom smjeru. Ako nije krenuo nekim drugim putem, ne vjerujem da smo pogriješili za više od dva kilometra. Tko prvi naiđe na trag, opalit će iz puške.

Jason je razmišljao. Nakon kraćeg vremena Tippet ga upita.

– Nikad mi nisi ispričao do kraja kako si sreo Grubera.

– Otkrio je u snijegu naše tragove. Došao je dok smo se odmarali. Htio sam ga otjerati očevom puškom, ali je rekao da nam ne želi zlo i da ima hrane za sve nas. Skuhao je jelo, a kad smo pojeli, jednostavno je uzeo našu pušku i konja i odjahao.

– Što si učinio?

– Trčao sam za njim. Oborio me nekoliko puta, ali sam ga slijedio sve dok nisam sustao.

– A zatim?

– Vratio sam se sestri i bratu. Znao sam da bez konja i puške ne možemo preživjeti. Stoga sam ponovno krenuo za njim.

– Znao si čitati tragove?

– Na zemlji je bilo još malo snijega, pa nije bilo teško slijediti trag njegova konja, čak i

noću. Slijedio sam ga dok ga nisam pronašao.

Tippet se jedva primjetno nasmiješi, a Jason nastavi:

– Prišuljao sam se dok je spavao i uzeo mu oružje. Probudio se, ali sam ga prisilio da ostane ležati. Znao sam da ga moram onesposobiti ako želim otići s njegovim oružjem i poveći konja. Zato sam ga udario po glavi.

– Kako vas je ponovno pronašao?

– Ostavio sam njegova konja. Vjerovao sam da će nas ostaviti na miru i krenuti svojim putem, ali nije. Pošao je ponovno za nama.

– I tada si pucao na nj?

– Da, i ubio mu konja. Znao sam da to nije u redu, ali drugo mi nije preostalo. Bilo je očito da nas ne namjerava ostaviti na miru. Trebalo je odlučiti: ili on ili mi.

Jason zašuti.

– Jesi li gladan? – upita Tippet.

– Pomalo.

Tippet otvori jutenu vreću, izvadi nekoliko dvopeka i pruži ih Jasonu zajedno s čuturou.

– Pričaj mi o svom ocu.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina.

– Mislim da je otac bio najnesretniji čovjek na svijetu – počeo Jason. – Sve što bi započeo svršilo bi loše. Kad bi žito dobro rodilo, došao bi vjetar ili tuča i sve bi polehlo. Kad bi žito spremio za zimu, u njemu bi se pojavili miševi. Jednom prilikom medvjed nam je ubio kravu. Uvijek je bilo tako, ali otac je radio. Radio je mnogo, a i majka.

– Zacijelo je bio dobar čovjek kad je odgojio dječaka poput tebe.

Jason je šutio, valjda zato što je bio zbunjen. Ispružio se na zemlju i promatrao zvijezde.

– Što mislite koliko su udaljene te zvijezde?

– Milijune i milijune kilometara, kažu.

Jason je šutke razmišljao. Tippet je znao o čemu. Dječaku koji dnevno pređe dvadesetak kilometara teško je shvatiti takvu udaljenost.

– Hoće li jednog dana pasti na nas?

– Neće.

Iznenada Jason promijeni temu razgovora.

– Što mislite, koliko je odmakao Gruber?

– To ću znati sutra kad nademo tragove.

Jason ustane i počne koračati. Naposljetku ustane i Tippet.

– Osedlajmo konje. Mislim da možemo nastaviti.

Tippet ponovno povede konja korakom. Jedan sat prođe u šutnji.

– Kako su daleko one planine? – prekine Jason šutnju.

– Misliš od onog mjesta gdje smo ih ugledali prvi put?

– Aha.

– Možda oko stotinu pedeset kilometara.

– A koliko smo prešli do sada?

– Najviše oko deset, rekao bih, jer jašemo korakom.

– Zar ne možemo brže?

– Sve bismo pokvarili. Gruberov konj nosi dvostruki teret. Osim toga, zacijelo se boji potjere pa konja goni više nego što može izdržati. Uskoro će životinja biti posve iscrpljena.

– Što će biti ako prije nas stigne do planina?

– Onda nam je umakao. Ali neće stići prije nas.

– Ako nabavi drugoga konja?

– Gdje? U blizini nema ni naselja ni farmi.

– Ali...

– Umiri se, momče. Znam kako ti je. I ja sam zabrinut, do vraga. Što misliš kako ću objasniti nestanak novca i smrt dvojice pratilaca što ih je ubio Gruber?

– Ne mogu vas okriviti za to.

– Mogu i hoće. Nisam smio poći u potjeru za Indijancima. Moj je posao da upravljam kočijom.

Prestali su razgovarati. Činilo se da je prošla cijela vječnost dok nije svanulo. Kad je izašlo sunce, Tippet se obrati Jasonu.

– Ti kreni onim smjerom, a ja ću ovim. Pažljivo promatraj zemlju. Ne skreći s puta ako nema jasnih tragova. Ako naideš na trag, ispali hitac iz puške.

Jason kimne i odmah potjera konja u smjeru koji mu je Tippet pokazao. Tippet se već pribojavao da je teško pogriješio, kad nenadano naide na trag. Iz korica na sedlu izvadi pušku i ispali hitac. Prasak odjeknu prerijom. Tippet stisne oči promatrajući Jasonov sitan lik. Činilo se kao da je prošla cijela minuta prije nego što se Jason okrenuo.

Kad se uvjerio da je Jason začuo hitac, Tippet sjaši, klekne pokraj traga i stane ga proučavati. Zemlja je bila još malo vlažna od snijega što je pao prije tjedan dana, osobito na onim mjestima gdje su je trava i grmlje štitili od sunca. Tragovi Gruberova konja bili su jasni i

na Tippettovo zadovoljstvo oštri. Pažljivo je promatrao zemlju i tragove. Naposljetku zaključio da je Gruber prošao ovim putem, jučer, nešto prije zalaška sunca.

Jason sjaše i požuri do Tippetta.

– Je li daleko odmakao?

– Dalje no što sam mislio. Prošao je ovuda jučer poslije podne.

– Znači uskoro bismo morali doći do mjesta gdje je prenoćio?

– Da, ako je uopće noćio.

Tippett uzjaše i nastavi slijediti trag. Jednom se osvrnuo i opazio kako Jason pažljivo promatra okolicu.

– Što mislite da li Gruber još vodi Charity sa sobom? – upita Jason.

– Ne znam. Saznat ćemo kad nađemo mjesto gdje je prenoćio.

– Što ako...

Jason ne dovrši rečenicu, ali Tippett je znao što je htio pitati.

– Ako je negdje usput ostavio tvoju sestru, naći će je ostali kad naiđu.

Tippett je znao da djevojčica neće preživjeti ako je Gruber ostavi, ali ne reče ništa. Prošao je jedan sat, pa još jedan. Jason je prekinuo šutnju.

– Nismo li već trebali stići do tog mjesta?

– Još ne. Možda su putovali četiri ili pet sati prije nego što su se zaustavili. Možda sam pogrešno procijenio vrijeme.

Tippett ugleda drveće i grmlje što je ukazivalo da je ispred njih rijeka. Šutke podboče konja i prijeđe u galop.

Stigoše do uskog potočića što je tekao u širokom i suhom pješčanom koritu. Na drugoj

obali Tippett otkrije mjesto gdje je Gruber prenoćio. Jašući u krugu, razgledao je okolicu i zaključio da ima prednost od nekoliko sati. Vratu se natrag i sjaše. Klečeći na zemlji, Jason je proučavao tragove. Pogledao je Tippetta vedra lica.

– Živa je! Našao sam otiske njenih nogu.

XVII

Cijeli dan su jahali prema zapadu. Štedjeli su konje koliko je to bilo moguće. Svaka dva ili tri sata bi se zaustavili, rasedlali konje i obrisali im leđa. Tippett je svaki put proučavao tragove. Otkrio je da Gruber sada jaše korakom. Očito je njegov konj bio iscrpljen.

Prije zalaska sunca Gruber je bio udaljen još dva sata jahanja. Tippett se zaustavio u maloj udolini, sjahao i skinuo sedlo s konja. Jason učini isto. Izgledao je zabrinut.

– Koliko nam još treba?

– Oko dva sata – odgovori Tippett.

– Ne idemo dalje?

– Odviše je opasno. Ako nas zamijeti, neće se zaustavljati. Ovako će, vjerujem, prenoćiti, jer mu je konj pri kraju snaga.

– Kad ćemo nastaviti?

– Kad se smrači. Možda zapali vatru pa ćemo ga lakše otkriti.

– A ako ne zapali?

– Zašto ne bi? Uvjeren sam da se osjeća dovoljno sigurnim.

Tippett izvadi iz jutene vreće slaninu i ostatke dvopeka. Zapali vatru i stavi slaninu na tavu da se isprži.

Sjeli su i jeli. Jason je jeo brzo jer je želio da što prije nastave put. Tippett se nije žurio. Ako se

Gruber ulogorio, imaju dovoljno vremena da ga stignu.

Sat pošto je zanoćilo ponovno osedlaše konje. Jason to jedva dočeka. Uzjahali su i krenuli prema planinama. Pri zalasku sunca činilo se da nisu udaljene više od dvadesetak kilometara. Jahali su jednolično više od dva sata.

— Nismo li ih već morali ugledati? — Jason upita nestrpljivo.

— Polako, sine! Strpi se još malo!

— Možda nije zapalio vatru?

— Ovdje su noći hladne. Gruber ne bi palio vatre samo onda kad bi znao da smo mu za petama.

Stigavši na vrh jednoga grebena, Tippet je zaustavi konja i stane pomno proučavati kraj ispred sebe. Napokon ugleda ono što je tražio.

— Eno ih! — reče i pokaže rukom.

U daljini su vidjeli mali plamen. Na trenutak je vatra plamnula žutim plamenom, koji brzo prijeđe u plavičasti. Gruber je valjda na vatru bacio suhe bizovne izmetine ili je potaknuo žeravicu.

Jason je šutio, ali Tippet je bio dovoljno blizu da osjeti kako dječak dršće. Osjeti veliko olakšanje: tamo se nalazi Gruber s djevojčicom, ali i ukradeni novac što je važno i za nj i za ostale koji su bili zaduženi da ga čuvaju.

— U redu, hajd'mo! — reče Tippet.

Nije želio riskirati da ih nanjuši Gruberov konj, ali niti da njihovi konji nanjuše Gruberovu životinju. Utvrdivši u kojem smjeru puše vjetar, približili su se na stotinjak metara. Tippet

zaustavi konja, sjaše i odmah se spusti na koljena. Jason čučne pokraj njega.

Gruber je šepesajući tamarao logorom. Djevojčica je ležala pokraj vatre. Spavala je ili se pretvarala da spava. Gruber je potakao vatru, uzeo pokrivač i ispružio se na zemlji tako da je djevojčica bila između njega i vatre. Imao je kratki komad užeta. Jedan njegov kraj svezao je za Charityn gležanj, a drugi oko svoje noge.

— Ništa ne prepušta slučaju — šapne Tippet.

— Da je mogla, već bi pobjegla — odgovori Jason.

Tippet je šutio i razmišljao.

— Kako ćemo je osloboditi? — upita Jason. — Ako navalimo na nj, mogao bi upotrijebiti Charity kao zaštitu.

Vozač poštanskih kola već je prije došao do istog zaključka. Sve dotle dok je djevojčica vezana za nj, neće moći ništa poduzeti.

— Mogao bih se prišuljati i presjeći užu. Kad je oslobodim i kad odmaknemo, možete ga svladati.

Tippet malo razmisli. Prijedlog je razuman, zaključivši, no morat će pričekati dok Gruber ne zaspi. Nije mu izbjeglo da je bi-sage upotrijebio kao jastuk. Puška i revolver bili su mu nadohvat ruke.

— U redu. Pričekat ćemo dok ne zaspi.

Obojica ušute. Gruber se jednom okrene na drugu stranu. Pola sata poslije Tippet se uspravi i dodirne Jasonovo rame. Zatim obojica tiho i polako krenu prema logoru.

Gruber se nije pomakao. Na tridesetak koraka od logora Tippet zastane. Jedva se usu-

dio disati. Do ušiju mu dopre Gruberovo hrkanje. Pogleda prema djevojčici. Spava li? Ako ne, to bi im pomoglo. Neće se preplašiti kad joj se Jason prišulja. Ako krikne, mogla bi sve upropastiti.

– U redu – šapne Tippet. – Podi, ali budi oprezan. Ako se pomakne, ne miči se smjesta.

– Ako se probudi?

– Onda bježi, a ostalo prepusti meni.

– Ne mogu...

– Čuo si što sam rekao – Tippet ga prekine. – Ubit će te ako mu se pruži prilika.

Jason ne odgovori. Kad je polazio, Tippet ga uhvati za ruku.

– Momče, daješ mi svoju riječ?

Jason je oklijevao.

– Obećavam – reče naposljetku.

– Učinit ćeš kao što sam rekao?

– Da, gospodine. Ako se probudi.

– Imaš li nož?

– Imam, ali nije baš oštar.

– Onda uzmi moj – reče Tippet i pruži mu svoj džepni nož.

Jason krene. Hodao je vrlo oprezno, ispitujući stopalom tlo prije nego što bi načinio slijedeći korak. Razmak se sve više smanjivao. Načinio je krug i približavao se usnulima s one strane gdje je gorjela vatra.

Tippet pride svom konju i iz korica na sedlu izvadi pušku. Znao je da će morati ciljati vrlo precizno ako dođe do pucnjave. Svjetlo je bilo slabo. Gruber bi mogao brzo reagirati i djevojčica bi se mogla naći u njegovoj neposrednoj blizini.

Sjede na zemlju, podupre laktove koljenima i prinese pušku

k ramenu. Nacilja na Gruberu, zadovoljan što mu je ruka u tom položaju mirna. Prigušujućim rukom zvuk polako ubaci metak u cijev.

Jason je prešao polovicu puta. Polako, korak po korak, dječak im se primicao.

Iznenada Gruber prestane hrvati. Jason protrne i stane kao ukopan. Gruber se u snu promisekoljio i okrenuo licem prema vatri. Činilo se da je prošla cijela vječnost prije no što je Gruber ponovo zahrkao.

Polako, vrlo polako, Jason se prikrađao, nastojeći se približiti Charitynom gležnju. Djevojčica podiže glavu. Tippet, koji je promatrao svaki dječakov pokret, zaustavi dah. Ako sada vikne...

Nije viknula. Činilo se da je odmah prepoznala Jasona. On je primi za nogu, klekne i prereže uže, pazeći da ga ne povuče. Dok se Charity tiho udaljavala Jason je čučao s nožem u ruci i čekao. Tek kad je djevojčica odmakla desetak metara, Jason se pokrene. Tippet se u sebi divio tom dječaku. Da bi zaštitio sestru, bio je spreman napasti Gruberu džepnim nožem.

Tippet se nije pomakao sve dok djevojčica nije stigla do nje. Tako je drhtala da se bojao da ne bi zaplakala. S nabijenom puškom u ruci Tippet krene. Približio se Gruberu na tri metra kad se on iznenada probudi i instinktivno posegne za revolverom. Tippet potrči i nogom mu izbije revolver iz ruke. Gruber zgrabi pušku. Sjetivši se iznenada Ratcliffa, Tippet divlje zamahne pušcanom cijevi i pogodi Gruberu iznad uha. Pao je kao pokošen i ostao ležati glavom uz sam rub vatre. Osjetivši

miris spaljene kose, Tippet se prigne i odvuče ga dalje od vatre.

– Možete doći – viknu Tippet okrenuvši se.

Iz mraka se začuje plač. Charity više nije mogla izdržati. Grčevito je plakala, a Jason ju je uzalud pokušavao umiriti. Tippet ode po konje i dovede ih do vatre. Skine uže sa sedla i sveže Gruberu ruke i noge.

Jason i Charity priđu k vatri. Charity je još tiho jecala.

– Koliko nam treba da se vratimo u stanicu? – upita Jason.

– Dva dana, ali sumnjam da ćemo naći Matta tamo. Jučer je onuda morala proći slijedeća kočija. Vjerujem da su one žene povele Matta u Denver, no-budi bez brige. Naći ćemo ga kad stignemo u grad.

Tippet pretraži Gruberove bisage i u njima nađe ukradeni novac.

Gruber se osvijesti i zastenje. Ugledavši Tippetta, a potom Jasona, počne glasno kleti.

– Umukni ili ću ti začepiti gubicu! – Tippet se izdere na nj.

Gruber je i dalje nešto mumljao, ali je prestao psovati.

– Vas dvoje prilignite. Krenut ćemo u zoru.

Jason i Charity se šufke smještije uz vatru. Tippet prebaci pokrivač preko Grubera, priveže konje i legne. Bio je umoran i brzo je zaspao. Gruber se neko vrijeme pokušavao osloboditi, ali mu to nije uspjelo. Napokon se smirio i zatvorio oči.

Jason je čekao dok Tippet i Gruber nisu glasno zahrkali. Tada je lagano dodirnuo Charity i oboje su tiho ustali. Jason je smotao pokrivače i izvadio ma-

lo hrane iz Tippetove jutene vreće. Zauzdao i osedlao svoga konja i na nj posjeo Charity.

Vodio je konja za uzde stotinjak metara, a zatim uzjahao i sâm. Podbo konja i krenuo korakom prema planinskim lancima što su se nazirali na zapadu.

Znao je što će one žene učiniti s Mattom. Ili će ga smjestiti u sirotište ili predati nekoj obitelji, možda takvoj koja je samo na prolazu kroz Denver. Ako ne požuri, možda više nikad neće vidjeti svog brata.

XVIII

Tippet se probudio u cik zore i odmah osjetio da nešto nije u redu. Zgrabio je pušku i skočio na noge.

Na mjestu gdje je sinoć ostavio Grubera ugleda klupko pokrivača sumnjiva izgleda. Pomisli da ga je Gruber možda htio zavarati. Priđe bliže i nogom udari u klupko. Gruber zastenje i Tippetu odlane: zarobljenik nije pobjegao. Pogleda prema mjestu gdje su spavala djeca. Nestala su. Pojuri prema konjima: ostala su samo dva konja.

Nije mu bilo teško pogoditi kamo su otišli. Jučer je bio neoprezan i rekao da će žene vjerovatno povesti Matta u Denver. Trebalo je da taj svoj jezik drži za zubima, do vraga. Ipak, nije zamjerao Jasonu. Morao je priznati da je momak i pol i da mu se divi.

Odvezao je Grubera i naredio mu da ustane i zapali vatru. Dok je Gruber tražio nešto za ogrjev, Tippet uništi njegovu pušku udarivši njome u neku stijenu, a njegov revolver strpa u bisage s novcem.

Gruber se vratio s naramkom suhих bizonovih izmetina. Kad ugleda ostatke svoje puške, lice mu se još više namrgodi. Klekne i stane paliti vatru.

— Kamo su, do vraga, nestala djeca? — zareži on.

— Otišla su, vjerujem, u Denver. No tamo kamo vodim vas, ona vam neće više zadavati brige.

— Još nisam tamo.

Tippett ispeče na masti malo krumpira i slanine. Kad su pojeli i popili kavu, ugase vatru i osedlaju konje. Tippett priveže Gruberova konja za jabuku na svom sedlu. Vračali su se istim putem. Tippett je razmišljao koliko će dugo morati jahati prije no što se sastane s ostalima iz potjere.

Sreli su se oko podneva. Ugladavši Grubera, vojnici odahnu.

— Jeste li našli novac? — upita kaplar Mott.

Tippett bez riječi potapša bisage.

— Gdje su djeca?

— Pošla su u Denver. Pogriješio sam što sam dječaku rekao da su one žene vjerojatno povele sa sobom njegova brata.

Tippett preda bisage s novcem kaplaru Mottu, a Grubera jednom od vojnika. Očiju punih nade pogleda momka iz poštanske stanice koji je doveo ostale do tog mjesta.

— Biste li nešto učinili za mene?

— Što?

— Zamolite Miliona da umjesto mene odveze kočiju u Denver. Potražio bih ono dvoje djece.

— Dovraga, pa oni već petnaest godina ne vozi kočiju.

— To se ne zaboravlja.

Iako mu je lice odražavalo sumnju, čovjek kimne.

— Dobro. Mislim da ćemo se ta dva dana snaći i bez njega.

Tippett mu zahvali i obrati se vojniku koji je na užetu držao Gruberova konja.

— Pazite da vam ne pobjegne.

— Ne brinite — čovjek će mrko. — Ubio je Simpsona. Meni neće pobjeći.

Tippett je neko vrijeme pogledom pratio jahače koji su se udaljavali jašući prema poštanskoj stanici na Coyote Creeku. Zatim okrene i potjera konja prema zapadu. Za dva sata, pošto je već pao mrak, stigao je do mjesta na kojem su prenoćili prošle noći. U zoru nastavi tragom što ga je ostavio Jasonov konj. Dječak je bio u prednosti dvadeset i četiri sata.

* * *

Jason je već prvog jutra otkrio kako su varljive udaljenosti na čistom zraku visoravni. Sinoć mu se činilo da su planinski lanci udaljeni samo dvadesetak kilometara. Iako su do podneva prevalili oko tridesetak kilometara, činilo se kao da su planine na istom mjestu.

Dan je bio topao i pun prolijetnih mirisa. Charity je sjedila na konju ispred Jasona. Momak se osjećao sigurnim. Imao je revolver i znao je da je Gruber u sigurnim rukama. Sad je samo trebalo da stignu u Denver i da pronadu Matta. Nije znao koliko je Denver velik ni kakve ga poteškoće još očekuju. Putem se češće zaustavljao da odmori konja i da mu obriše leđa, kao što ga je to naučio Tippett. Nije tjerao konja već su jahali korakom.

Konj je počeo lagano hramati na desnu prednju nogu. Jason

mu je podigne i pregleda, ali ne otkrije ništa. Možda je udario o neki kamen, pomisli.

U sumrak su stigli na cestu što je vodila od sjevera na jug. S druge strane ceste ugleda sjajnu površinu rijeke. Niz topo- la i gustog grmlja protezao se uz njezine obale. To je valjda ri- jeka Platte, zaključi Jason. Znao je da Denver leži na toj rijeci, ali nije znao kamo treba krenu- ti, na sjever ili na jug.

Budući da je već bilo mračno, odluči prenoćiti nedaleko od puta. Možda naiđe koji putnik pa će od njega saznati gdje leži Denver.

Odjaše do rijeke i pronađe mjesto gdje je trava bila visoka i gusta. Sjaše i pomogne Char- ity da side s konja. Oboje je bilo prljavo, a Charityna kosa nije vidjela češlja već nekoliko da- na. Privezavši konja, Jason za- pali vatru suhim grančicama topole.

Iz Tippettove jutene vreće uzeo je nekoliko krumpira i malo slanine. Krumpir stavi u vatru, a slaninu nabode na šta- pić i počne peći. Nisu imali ču- ture s vodom, pa odoše do rije- ke da utaže žeđ.

Vatra je već gotovo dogorjela kad Jason začuje topot. Potrči prema cesti i ugleda dvojicu ja- hača. Poče vikati i mahati ruka- ma. Jahači zaustave konje.

— Gle! Neki dječak! — usklik- ne jedan od jahača.

— Što radiš ovdje, sine? — upita drugi.

Jason nije htio reći da je sâm sa svojom sestrom.

— Otac mi reče da čekam uz cestu i da pitam u kojem smje- ru leži Denver.

— Prema jugu. Mi idemo ta- mo.

— Koliko je daleko? — Jason upita.

— Dvadeset, a možda i tride- set kilometara.

— Reći ću ocu. Hvala.

Kad su otišli, Jason se vrati sestri, koja se strašljivo osvrkala po mraku. Slanina je već bila pečena. Pojeli su je zajedno s još tvrdim krumpirima i ponov- no otišli do rijeke da se napiju. Jason rastvori pokrivače i oni legnu.

Dugo je ležao budan. Salijeta- le su ga kojekakve misli, izme- đu ostalog i ta da bi Gruber mogao pobjeći i krenuti za nji- ma. Naposljetku uvjeri sebe sa- ma da je to nemoguće i uskoro zaspi.

Probudio se u zoru. Ustao je, pogledao konja i zapalio vatru. Hrane više nisu imali, ali ba- rem su se ogrijali na vatri. Na rijeci se napiše vode, a potom uzjašiše i krenuše prema De- nveru u potragu za Mattom.

Jason je opet vodio umorna konja korakom. No životinja je hramala sve jače. Jason i Char- ity sjašu i vodeći konja za sobom nastave pješice.

Kasno tog popodneva stigoše u Denver. Jason se zaustavio na jednoj uzvisini sjeverno od gra- da i u nevjerici iskolačio oči. Grad je bio veći od sviju što ih je vidio do sada. Vidio je stotine kuća i mnogo ulica, koje su se križale. Bilo je kuća na tri kata izgrađenih od cigle. Vidio je tramvaje na konjsku vuču što su vozili ulicama.

A tek buka! Takve Jason do sada nije čuo. Zvona su zvonila, ljudi galamili, psi lajali, žene vi- kale. Posvuda su se vidjela te- ška kola sa željeznim obručima na kotačima. Vozeći po kaldrmi podizala su zaglušnu buku.

Jason pomisli na Matta. Hoće li ga ikad pronaći? Činilo se gotovo nemogućim. U Denveru zacijelo živi na tisuće ljudi. Tu ima na tisuće kuća i mnogo hotela. Ljudi neprestano dolaze i odlaze: poštanskim kolima, laganim kolima, teretnim kolima ili na konjima.

Neko vrijeme su stajali i promatrali. Sunce je zašlo za snijegom pokrivenih planina.

— Podimo! — Jason će naposljetku, — Nećemo pronaći Matta budemo li ostali ovdje i buljili cijelu noć.

Charity ga pogleda. Znao je da ona ne sumnja u to da će on pronaći Matta. Imala je povjerenja u nj. On nije bio tako siguran. Odlučno stisne čeljusti. Sad je on glava obitelji i ne može dopustiti da sumnja u sebe sama. Mora pronaći Matta. Naći će ga kako god to bilo teško.

S tugom zaključio da su bez prebije pare, da nemaju hrane, pa čak ni krova nad glavom. Krene prema obali rijeke da se ulogori. Sutra će krenuti u potragu za Mattom. Kad ga nađu, smislit će kako da ga oduzmu ljudima koji su ga uzeli.

* * *

Gruber je mrzovoljno sjedio na svom konju. Namrgoden je buljio u zemlju ispred sebe. Nije gledao u one koji su ga uhvatili niti im se obraćao. Iako mu je noga polako cijeljela, još ga je boljela i zadavala mu poteškoća.

Razočaranje je podnosio mnogo teže nego bol. Dopustio je da mu oduzmu novac što je već bio u njegovim rukama. Štoviše, bio je zarobljen i optužit će ga ne samo za krađu ne-

go i za dva ubojstva. Znao je: ako ne pobjegne, objesit će ga.

Za sada je odustao od bijega. Konj mu je bio iscrpljen, a nije imao ni hrane ni oružja. Pustit će da ga odvedu do poštanske stanice na Coyote Creeku. Sjest će u kočiju, pa neka ga odvedu u Denver. Tako će imati dovoljno vremena da nešto smisli. Još nikad nije bio u Denveru, ali mogao bi se okladiti da im zatvor nije baš najsigurniji na svijetu. Prošao je mnoge zatvore i znao da se iz njih uvijek može pobjeći.

Nije odustao od toga da ponovno ukrade novac, ali sad je to bilo nemoguće. Čuvao ga je kaplar Mott, koji bi bio više nego sretan da ustrijeli čovjeka koji je ubio njegova prijatelja Franka Simpsona.

Kolona je putovala polako jer su štedjeli konje. Dvaput su prenoćili. Gruber je neprestano kovao planove. Kad pobjegne, najprije će potražiti onog prokletnika Jasona Huntzingera. On je kriv za sve što mu se dogodilo. Ubit će ga čim ga ugleda. Za djevojčicu nije bio siguran. Možda će je poštediti; ali Jasona je osudio na smrt.

Stigoše na poštansku stanicu. Miltonovi momci zapregnu kočiju, a on sam se popne i sjedne na vozačevo mjesto. U kočiji bili su samo Gruber i onaj debeljkio Santistevan.

Kad su stigli u Denver, vojnici odmah odnesoše novac u Clark Company, a potom odvedoše Gruberu u zatvor.

Bila je to hladna zgrada kamenitih zidova. Na prozorima bile su debele željezne rešetke. Vrata ćelije imala su također debele rešetke. Zatvorski čuvar,

čovjek zlovoljna lica, gledao je Grubera kao da ga mrzi.

XIX

Čim su se probudili, Jason i Charity odu do rijeke da se operu. Budući da nisu imali češlja, Jason prstima uredi Charitynu kosu.

Četkanje odjeće nije mnogo pomoglo, ali to je bila odjeća od jelenje kože što su je dobili od Indijanaca i nije se prljala kao odjeća od tkanine. Jason posjedne Charity na konja, potom i sâm uzjaše i krene prema gradu.

Zapitkujući, sazna gdje se nalazi Overland Stage Depot, mjesto gdje se zaustavljaju kočije. Ostavivši sestru ispred zgrade, uđe u stanicu što je iznutra nalikovala na predvorje hotela. Nesigurna koraka krene prema stolu što se nalazio uz jednu stranu predvorja i obrati se namješteniku.

— Poštanska kočija što dolazi s istoka... možete li mi reći da li su u toj kočiji bile dvije žene s malim dječakom?

Čovjek koji je na nosu imao zlatno oprubljene naočale podigne pogled.

— Ne. Te žene dovezle su se teretnim kolima. Jedna od njih bila je mlada i ukočena držanja, a druga starija. Dječak je mogao imati oko četiri godine. Tražite li njih?

— Da, gospodine. Možete li mi reći kuda su otišli, to jest u koji hotel?

— Pošli su pješice niz ulicu s prtljagom. Više ih nisam vidio.

Jason zahvali i izide. Povede konja i Charity ulicom u smjeru što mu ga je pokazao namještenik stanice. Raspita se redom u

tri hotela, ali bez uspjeha. Jane Newton, Harriett Plowman i Matt kao da su nestali.

— Kružiti ćemo gradom — odluči Jason. — Prije ili poslije moramo naići na nj.

— A ako je već otišao? — upita Charity. — Ljudi ovdje stalno dolaze i odlaze.

— Nije otišao! I više ne pričaj da je otišao — Jason će oštro. — Budemo li tražili, naći ćemo ga.

— Gladna sam, Jasone.

— U redu, prodat ćemo konja i kupiti nešto hrane.

Ušao je u prvu staju u kojoj se prodavalo sijeno. Pride mu neki mali i mršavi čovjek neurednih zalistaka i neugodna mirisa.

— Što želiš, mladiću?

— Želim prodati konja.

— Odakle ti?

— Moj je i mogu ga prodati.

— Imaš li račun?

— Nemam, gospodine, no kunem se da je moj.

— Ako nemaš račun, ne mogu ga kupiti. Želiš li da me strpaju u zatvor?

Čovjek je piljio u konja proučavajući žig na sapima.

— Dvadeset dolara — reče naposljetku.

— To je premalo — Jason reče srdito. — Vrijedi pet ili šest puta toliko.

— Meni ne vrijedi toliko. Vjerojatno je ukraden. Riskiram što ga kupujem.

— Pedeset — Jason reče.

Trebalo mu je više od dvadeset dolara. Mora naći mjesto gdje će stanovati i mora kupiti toliko hrane da potraje dok ne nađe neki posao.

— Dvadeset i pet — čovjek reče, — I to je moja zadnja ponuda, momče. Ako ne prihvaćaš, tornjaj se odavle.

— Koliko dajete za sedlo?

— Pet dolara, a i to je previše, no teže je dokazati da je ukradeno.

Jason je znao da nema drugog izbora nego da prihvati.

— U redu — reče i pomogne Charity da side s konja.

Čovjek mu izbroji tri zlatnika, svaki od po deset dolara.

Izišli su na ulicu. Pronašli su malu gostionicu koju je držao neki stari Kinez sa svojom ženom. Jason je znao da ih neće ispitivati tko su i odakle su. Hrana je bila dobra i jeftina, pa su se najeli dosita.

Slijedećih nekoliko dana lutali su ulicama tražeći Matta. Nekoliko puta uhvatio je pogled žena koje su ih sumnjičavo promatrale. Tada bi se brzo pokupili i nestali iza prvog ugla.

Prošlo je već tjedan dana, ali još nisu pronašli Matta. Jason se počne pribojavati da ga nikad više neće naći. Nije htio reći sestri, ali bojao se da su Matta odveli dalje. Možda je već stotinama kilometara daleko.

* * *

Gruber je zaključio da iz zatvora neće moći pobjeći tako lako. Zato počne kovati drukčije planove.

Kad je pao sumrak, tamničar mu donese večeru. Gurnuo je tanjur s jelom ispod vrata. Gruber zbog toga odbaci plan prema kojem je trebao svladati tamničara u vrijeme kad donosi hranu. Pojede loše skuhanu hranu i stavi tanjur pokraj postelje. Pojavi se tamničar.

— Donesi tanjur ovamo i gurni ga ispod vrata — zareži on.

Gruber poslušao. Znao je da ne vrijedi prkositi. Morat će tamničara na neki način privoliti da otvori ćeliju i da uđe. Zato je bolje da se ne protivi. Bio

je jedini zatvorenik u ovom zatvoru. Legne na krevet, a tamničar ugasi svjetiljku u hodniku. Strunjača je bila puna buha, ali bio je tako umoran da odmah zaspi.

Probudi ga zraka svjetla što je prodirala kroz prozor. Ustane i proviri napolje. Vjerojatno je dugo spavao jer sunce je već izašlo. Zatvorski prozor gledao je na uličnu stranu, pa je mogao vidjeti prolaznike, kola i jahače.

Tamničar donese doručak i gurne ga ispod vrata. Ukočene noge Gruber krene da ga uzme. Zamijeti da tamničar promatra njegovu ranjenu nogu. Sine mu misao. Podiže tanjur, odšepesa do postelje i sjedne. Tamničar je u međuvremenu otišao. Gruberov plan bio je jednostavan, tako jednostavan da mora uspjeti. Slijedeća dva dana glumit će bolesnika kojeg sve jače boli noga. Njegovo lice će to jasno pokazati. Dan kasnije uvjerit će tamničara da je bol postala nepodnosiva. Reći će da je noga crvena i otečena i da se rana zagnojila. To bi ga trebalo potaknuti da pozove liječnika. Kad liječnik uđe u ćeliju, šcepat će ga i zadržati kao taoca. Prisilit će ga da pođe s njime i tako će pobjeći.

Kad se tamničar vratio po prazan tanjur, Gruber počne šepati nešto jače nego prije. Pri svakom koraku lice mu se grčilo od bola. Tamničar ode i zatvori vrata što su spajala hodnik sa zatvorskim uredom. Gruber ustane s postelje i priđe prozoru. Iznenada stisne rukama željezne rešetke. To što je ugledao potakne ga još jače na bijeg. Opazio je Jasona Hunt-

zingera i njegovu sestru Charity.

Znači, ovdje su. One su žene povele u Denver onoga malog dječaka, pa Jason i njegova sestra tragaju za njim. Uspije li mu izići iz ovoga prokletog zatvora, moći će se osvetiti Jasonu.

Izgubio ih je iz vida. Gruber sjedne na postelju i počne podrobnije razrađivati svoj plan. Silno je želio ubrzati svoj bijeg, ali je znao da mora čekati barem do sutra.

Tog dana, svaki put kad se tamničar pojavio, Gruber je šepao sve jače. Do sutra će već jedva hodati, odluči. Tada će se potužiti tamničaru i reći da više ne može izdržati i da mu je nogu jako otekla. Zavarat će ga tako što će oko noge omotati traku otrgnutu od plahte i preko nje navući nogavicu od gaća. No ne smije se tužiti previše. Prepustit će tamničaru da pozove liječnika.

O podne tamničar donese ručak. Kao i obično, gurne tanjur ispod vrata, ali ne ode odmah. Promatrao je zatvorenika.

Gruber je s mukom ustao. Bilo je očito da mu je teško doći i do vrata. Lice mu se grčilo. Prignuo se da podigne tanjur i pri tom gotovo pao. Tamničar ga je promatrao, ali nije rekao ništa. Kad se vratio po tanjur, Gruber teškom mukom došepesao do vrata. Činilo se da mu je nogavica od hlača na ranjenoj nozi pretijesna. Prignuo se da stavi tanjur ispod vrata; pri tom samo što nije pao, ali se pridržao za rešetke i samo pokleknuo. Bolni jecaj oteo mu se iz ustiju.

Namrgodeno je gledao tamničara. S hinjenim nadljudskim

naporom ustao je držeći se za rešetke. Okrenuo je tamničaru leđa i teškom mukom odšepesao do postelje. Nije se osvrnuo, ali je na leđima osjećao tamničarev pogled. Kad je ovaj otišao, Gruber se pobjedonosno nasmiješio u sebi.

Za vrijeme večere ponovi predstavu. Ovaj put su njegove muke bile još veće i trajale su dulje, a hlačnica je postala još tješnja.

— Pogoršava se, he? — tamničar će kiselo.

Gruber samo zagunda. Tamničar je malo oklijevao, ali naposljetku ode. Ujutro, kad mu je donio doručak, Gruber nije više mogao stajati. Hlačnica na ranjenoj nozi bila je zategnuta poput bubnja. Kad je ustao s postelje, lice mu se zgrčilo i on je pao na pod. Pao je na ranjenu nogu pa je i nehotice kriknuo od bola, a lice mu oblio znoj. Kratko vrijeme ostao je ležati kao da je u nesvijesti. Nesiguran i prestrašen tamničar je zurio u nj. Kad je naposljetku izjurio napolje, Gruber je znao da je otišao po liječnika.

Nakon nekog vremena tamničar se vratio. Čim je začuo njegove korake, Gruber počne s bolnim izrazom na licu puzati prema svojoj postelji.

— Pozvao sam liječnika — reče tamničar. — Trebalo je da kažeš da ti se rana zagnojila. Sad ćeš izgubiti nogu.

Gruber je samo buljio u nj.

— Ne pokušavaj svaliti krivnju na mene — tamničar se branio. — Ja nisam kriv. Otkud sam, do vraga, mogao znati kako je s tvojom nogom?

Gruber je i nadalje šutio i buljio u čovjeka. Tamničar se okrenuo i otišao u svoju sobu,

gdje je trebalo da dočeka liječnika. Gruber jedva priguši radost pobjede. Uspio je prevariti tamničara, pa će prevariti i liječnika, barem do trenutka dok ne uđe u ćeliju.

U hodniku se začuju glasovi. Pojavi se čovjek srednjih godina s torbom u ruci. Tamničar otključa ćeliju i liječnik uđe.

Gruber se zaletio poput pantere. U trenu je skočio s postelje, uhvatio liječnika oko vrata i stisnuo ga tako da nije mogao dišati.

— Natrag ili ćeš na savjesti imati jednoga mrtvog liječnika!
— zareži on na tamničara i odmah krene prema otvorenim vratima ćelije.

Tamničar poteže revolver.

— Baci revolver! — naredi Gruber.

Liječnikovo lice pomodri. Kolutao je očima i gledao bespomoćno u tamničara. On je trenutak oklijevao, a onda bacio revolver.

Gruber žestoko gurne liječnika prema tamničaru i obojica padnu na pod, a Gruber brzo podiže revolver.

— U ćeliju! Obojica!

Preplašeni, liječnik i tamničar uđu u ćeliju.

— Lezite na pod!

Poslušali su. U očima im se odražavao strah. Bili su uvjereni da će ih ubiti.

Gruber se prigne i dvaput zamahne revolverskom cijevi. Obojica su ostala ležati oplivena krvlju.

Gruber požuri u tamničarevu sobu. Izabere pušku i uzme municiju za revolver i za pušku. Kad je izišao na ulicu, za njim se nitko nije ni osvrnuo.

XX

U glinastom nasipu okrenutom prema rijeci Platte Jason Huntzinger je iskopao neku vrstu spilje-skloništa komadom oštrog kamena. Bila je dovoljno velika za njih dvoje i dovoljno duboka da ih sakrije od pogleda slučajnih prolaznika. Cijeli tjedan lutali su ulicama Denvera bezuspješno tražeći Matta i one dvije žene.

Onog dana kad je Gruber pobjegao iz zatvora izišli su iz spilje kao i obično u ranu zoru. Otišli su do rijeke da se operu i uredе. Jason je znao: što budu neuredniji, to će ih prije uočiti i smjestiti u sirotište.

Doručkovali su kao obično u kineskoj gostionici, a potom izišli na jarko sunce i nastavili s potragom.

Ugledaše Matta gotovo istog trenutka kad je Gruber iz sporedne ulice ugledao njih. Zacijelo bi i oni spazili Gruberu da nisu vidjeli Matta u lakoj kočiji na dva kotača. Sjedio je između gospođe Plowman i njenog supruge.

— Matt! — poviče Jason.

Matt se okrene. Ugledavši Jasona, pokuša iskočiti iz kočije ali ga gospođa Plowman čvrsto zgrabi. Čovjek koji je sjedio do nje ošine konja i natjera ga u trk.

Jason i Charity potrče za kočijom. Izišavši iz male uličice, Gruber pojuri za njima. Kočija se udaljavala sve više i Jason shvati da je neće doći. Stane. Bio je bijesan zbog svoje bespomoćnosti. Okrene se da vidi gdje je Charity i ugleda Gruberu kako trči prema njima. Bio je udaljen samo oko petnaest metara.

– Charity! – vikne Jason da bi upozorio sestru.

Djevojčica se osvrne i ugledavši Gruberu potrči što su je noge nosile. Bez daha dostigne Jasona i oboje šmugnu u prolaz između dviju zgrada. Na kraju prolaza Jason se makne u stranu da bi propustio Charity pred sebe. Nije znao na koji se način Gruber oslobodio, da li je ubio Tippetta i pobjegao ili je pobjegao iz zatvora. To u ovom trenutku nije bilo ni važno, ali u jedno je bio siguran: ako on i Charity ostanu zajedno, Gruber će ih uhvatiti, jer djevojčica neće moći trčati tako brzo. Ako je Gruber uhvati, morat će se predati i on.

– Vрати se u spilju! – vikne joj u trku.

Ona ga pogleda prestravljenom.

– Poslušaj bar jedanput, do vraga! – vikne Jason.

Nije čekao da vidi da li ga je poslušala. Znao je da je Gruberu više stalo do njega nego do njegove sestre. Naglo skrene na desno i potrči pokrajnom ulicom. Ovaj put je trčao iz petnih žila znajući da spašava život.

Gruber ga je pokušavao stići. Nije pucao jer nije želio privući pažnju. Jason odjednom shvati kako se osjeća zec kojega progone lovački psi. Između dviju visokih zgrada ugleda novi prolaz. Pokraj ulaza nalazio se veliki drveni sanduk. On ga zgrabi i povuče za sobom u prolaz. Provirivši iznad sanduka, opazi Gruberu: bio je udaljen oko šest metara. Gruber ga je mogao la-

ko ubiti, ali se vjerojatno bojavao da pucanj ne privuče ljude. Zato je pojurio prema sanduku i pokušao ga preskočiti, ali nije uspio. Dok se petljao oko sanduka, Jason na drugom kraju prolaza izleti na ulicu.

Gruber naposljetku podigne sanduk i ponese ga do kraja prolaza. Kad je stigao u ulicu i bijesno bacio sanduk, Jason je već prilično odmakao. Gruber pojuri za njim.

– Držite lopova! Zaustavite onog dječaka! – vikao je iz sveg glasa.

Jasonu netko podmetne nogu i on padne kako je dug i širok. Otrgne se iz ruku koje su ga htjele ščepati i ponovno jurne u neki prolaz. Morat će izbjegavati skupine ljudi, zaključiti, makar riskirao da postane meta Gruberova revolvera. Samo, neće moći još dugo trčati. Ako se ne izgubi između blokova obližnjih kuća, Gruber će ga uhvatiti i ubiti.

Tippett nije znao da je Gruber pobjegao. Razgovarao je s Mary o djeci i ona je pristala da ih uzmu k sebi, ali ih je željela najprije upoznati.

Sad su se oboje vozili prometnim ulicama Denvera i tražili Jasona i Charity. Tippett je bio uvjeren da djeca lutaju ulicama grada tražeći svog brata.

Iznenada začuje povike »Držite lopova! Zaustavite onog dječaka!«. Tippett se osvrne i opazi Jasona, koji je tog trena posrnuo i pao, ali se ponovno digao

i pojurio u neki prolaz. Odmah zatim ugleda Grubera, koji, trčeći za dječakom, nestane u tom istom prolazu.

Tippett preda uzde ženi, skoči s kola, i potrči. Bio je odmoren, i to je bila njegova velika prednost.

Gruber je držao pušku objema rukama. Držao ju je ispred prsa, spreman da je podigne i da brzo opali. Tippett je uza se imao samo revolver. Nije se usudio pucati jer se bojao da ne pogodi Jasona koji je trčao ispred Grubera.

Izišli su iz uskog prolaza, pretrčali ulicu i na suprotnoj strani zašli u neku usku uličicu. Jason je očigledno bio umoran i Gruber mu se sve više približavao.

Jason se osvrne da vidi koliko je već Gruber blizu i tada opazi Tippetta, pa stane. Gruber mu se pobjedonosno približavao. Podigao je pušku da udari dječaka. Tippett se naglo zaustavio, potegao revolver i istovremeno palcem nategnuo oroz. Riskirao je da pogodi dječaka, ali nije bilo druge; ako ne pokuša, dječak će poginuti.

Gruber je bio još samo tri metra od dječaka, koji je teško disao. Nenadano je Jason ponovo živnuo. Uspravio se, skočio kroz neki otvor u drvenoj ogradi i nestao. Gruber je naglo stao i prignuo se da se provuče kroz otvor.

– Gruber! Stani i ne miči se!
– zaurla Tippett.

Gruber se okrene, podigne pušku, nacilja na Tippeta i opali. Metak iz Tippettova revolve-

ra izletio je djelić sekunde prije nego što se pojavio oblačić dima iz puščane cijevi. Istog trena Tippett shvati da je Gruberova šansa dvaput bolja jer je imao pušku.

Metak iz Gruberove puške pogodi Tippetta u bedro i obori ga na tlo. Nije osjetio bol. Bio je iznenađen što se našao na zemlji. Pokuša ponovno podići revolver.

Budući da je bio na nogama, Gruber je i ovaj put bio brži. Podigao je pušku i naciljao. Tippett je znao da je ovaj put svršeno s njim.

Prije nego što je puška opalila, Jason se pojavio iza ograde. Istog trenutka Tippett opali. Iako je opazio Jasona, nije više mogao zadržati prst na okidaču. Gruber također opali, ali ga je Jason već bio gurnuo. Puška se pomakla i metak zalutao u neki zid.

Tippettov metak nije promašio. Pogodio je Grubera posred grudí. Gruber je mrtav prije nego što se srušio na prašnjavu cestu.

Jason je stajao kao ukopan. Tippett na trenutak pomisli da će pobjeći. Pokuša ustati i klekne na jedno koljeno. Bedro ga je peklo poput vatre, a hlače su mu bile natopljene krvlju.

Dječak je bio neodlučan. Tippett je znao da ima dovoljno razloga da nikome više ne vjeruje. Momak mu je spasio život i Tippetta je zanimalo što će sada odlučiti. Šutke je gledao Jasona i čekao. Jason pogleda Tippettovu krvavu nogu. Iznenada se odluči i pride bliže.

– Možete se osloniti na mene
– reče.

Uz njegovu pomoć Tippet
ustane. Ljudi se počeu okuplja-
ti. Iza njih pojave se laka kola
s Mary Tippet, koja je držala
uzde.

Tippet pogleda Jasonovo
uprljano lice.

– To je gospoda Tippet, sine.
Bili bismo ponosni ako biste
Charity, Matt i ti ostali kod nas.

S Jasonova preplašena i za-
brinuta lica kao da je nestalo
napetosti.

– Dodi – reče Tippet – Mo-
ram naći nekog tko će mi pre-
viti ranu.

Ozbiljna lica, kao i uvijek kad
bi se laćao nekog posla, Jason
pomogne Tippetu do kola koja
su čekala i u kojima je sjedila
uplašena žena blagih crta li-
ca.

KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
SKRIVENI LOGOR

Humorističko -kriminalistički strip

ALAN FORD

SVAKIH 14 DANA
ALAN FORD
SVAKIH 14 DANA

